

กิจการ (TNBT)

กิจการ

กิจการ 1

คำนำของหนังสือกิจการ

¹ ถึงท่านเธโอฟิลัส ผู้ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือ ในหนังสือเล่มแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงการทำงานที่พระเยซูได้ตั้งต้นทำ และสั่งสอน ² จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไป หลังจากได้ส่งอัครทูตที่พระองค์เลือกไว้ นั้น โดยเดชแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ³ เมื่อพระองค์ได้ทนทุกข์ทรมานแล้ว ก็ได้แสดงตัวแก่คนเหล่านั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นนอนว่าพระองค์มีชีวิตอยู่ และได้ปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้พูดถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

คำสั่งให้รอคอยรับพระวิญญาณ

⁴ เมื่อพระองค์พักอยู่ด้วยกันกับอัครทูต พระองค์ได้บอกเขาไม่ให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามคำสัญญาของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ คือพระองค์กล่าวว่า “ตามที่พวกเจ้าทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ ⁵ เพราะว่ายอห์นได้ให้พวกเจ้าทำพิธีมู้น้ำเพื่อแสดงได้หันกลับจากความผิดบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา แต่อีกไม่ช้าพวกเจ้าทั้งหลายจะได้รับพิธีมู้น้ำ เพื่อแสดงว่าพวกเจ้าหันกลับจากความผิดบาป โดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์”

คำสัญญาที่จะประทานพระวิญญาณ

⁶ เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์จะตั้งอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในตอนนี้หรือ?” ⁷ พระเยซูตอบเขาว่า “ไม่ใช่ธุระของเจ้าที่จะรู้เวลาและวาระที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อ ได้กำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ ⁸ แต่พวกเจ้าทั้งหลายจะได้รับฤทธิ์เดชอำนาจ เมื่อพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จะลงมาอยู่กับพวกเจ้า และพวกเจ้าทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วมณฑลยูเดีย มณฑลสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

พระเยซูถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์

9 เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็รับพระองค์ขึ้นไปต่อหน้าต่อตาเขา และมีก้อนเมฆมาบังพระองค์ไว้ให้พ้นสายตาของเขา 10 เมื่อเขากำลังจ้องดูท้องฟ้า ขณะที่พระเยซูถูกรับขึ้นไปนั้น ในตอนนั้นมีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆ เขา 11 กล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าจึงยืนจ้องดูท้องฟ้า พระเยซูผู้ซึ่งพระเจ้ารับขึ้นไปอยู่สวรรค์นั้น จะกลับมาอีกเหมือนกับที่พวกเจ้าทั้งหลาย ได้เห็นพระองค์เหาะไปยังสวรรค์นั้น”

บรรดาอัครทูตร่วมใจกันอธิษฐาน

12 แล้วอัครทูตจึงได้ลงมาจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ระยะเวลาเท่ากับกับระยะที่อนุญาตให้คนเดินไปเดินมาในวันสัปดาห์ 13 เมื่อเข้ากรุงแล้ว เขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิว กับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่ที่นั่น 14 พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์แม่ของพระเยซู และพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

คำเทศนาของเปโตรก่อนที่จะเลือกอัครทูต

15 ในตอนนั้น เปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกพี่น้องทั้งหลาย ที่ประชุมกันอยู่ ณ นั้น มีรวมทั้งหมดประมาณร้อยยี่สิบคน และกล่าวว่า 16 “พี่น้องทั้งหลาย การที่ยูดาสหักหลังพระเยซู โดยเป็นผู้นำคนไปจับพระองค์นั้น เป็นเหตุการณ์ที่พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้กล่าวไว้โดยกษัตริย์ดาวิด จำเป็นจะต้องเป็นความจริง 17 เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้ 18 แต่เขาผู้นี้ได้เอาบำเหน็จแห่งการชั่วช้าของเขาไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงท้องแตกใส่ฟงทะเลออกมามาก 19 เหตุการณ์นี้คนทั้งหลายที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาวาว่า อาเคลดามา คือทุ่งนาเลือด 20 เพราะมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อาศัยของเขาร้างเปล่า และอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นี่’ และ ‘ขอให้ผู้อื่นหนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’ 21 เหตุฉะนั้นในโอกาสนี้ เราต้องเลือกคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทนยูดาส เพื่อการเผยแผ่การเป็นขึ้นมาจากพระเยซูพระผู้เป็นเจ้านาย ขอให้เราเลือกเฉพาะผู้ที่อยู่ร่วมกับเรามาตั้งแต่แรก 22 คือตั้งแต่พิธีมูมน้ำของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเรา ถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์”

23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบาร์ซับบาส มีนามสกุลว่ายูลัสทัส และมัทธิอัส 24 แล้วพวกศิษย์จึงอธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า “สาธุ ข้าแต่พระเจ้า ผู้รู้จักใจของมนุษย์ทั้งหลาย ขอได้โปรดสำแดงว่า ในสองคนนี้พระองค์จะเลือกผู้ใด 25 ให้รับส่วนในการรับใช้ และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน” 26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธิอัส จึงนับเขาเข้ากับอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

กิจการ 2

พวกลูกศิษย์ได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์

¹ เมื่องานเทศกาลฉลองวันเพ็ญเทศกาลเดมาถึง พวกศิษย์จึงมารวมใจกันอยู่ที่เดียวกัน ² ในทันใดนั้น มีเสียงมาจากฟ้าเหมือนกับเสียงพายุดังก้องสนั่นไปทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น ³ มีเปลวไฟลักษณะเหมือนกับลิ้นปรากฏกับเขา และกระจายอยู่กับเขาหมดทุกคน ⁴ เขาเหล่านั้นก็มีพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า เขาจึงตั้งต้นพูดภาษาต่าง ๆ ตามที่พระวิญญาณโปรดให้พูด

พวกยิวโพนทะเลเห็นเหตุการณ์ก็ประหลาดใจ

⁵ มีพวกยิวโพนทะเลจากทุกประเทศทั่วไต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้ยำเกรงพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ⁶ เมื่อมีเสียงเช่นนั้น เขาจึงพากันมาดูและสับสน เพราะต่างคนต่างได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาของตัวเอง ⁷ คนทั้งหลายจึงประหลาด และอัศจรรย์พูดกันว่า “อ้าว คุณนั้นซิ คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีมิใช่หรือ? ⁸ ทำไมเขาจึงพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเราได้เล่า? ⁹ เช่นชาวปาเรเธีย และมีเดีย ชาวเอลาม และคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และมณฑลยูเดีย และมณฑลคัปปาโดเซีย ในมณฑลปอนทัส และเอเซีย ¹⁰ ในมณฑลฟรีเจีย มณฑลบัมฟีเลีย และประเทศอียิปต์ ในมณฑลเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับกรุงไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว ¹¹ ชาวเกาะคริตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านั้นพูดถึงกิจกรรมอันใหญ่หลวงของพระเจ้า ตามภาษาของเราเอง” ¹² เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจ และฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่มันเป็นอะไรกัน เกิดอะไรขึ้น” ¹³ แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “โอ คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่”

เปโตรกล่าวถึงคำพยากรณ์ของโยเอล

¹⁴ ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และได้กล่าวกับคนทั้งหลายด้วยเสียงอันดังว่า “ชาวยูเดีย และคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มทั้งหลาย จงเข้าใจเรื่องนี้ และฟังคำพูดของข้าพเจ้าเถิด ¹⁵ เพราะว่าคนเหล่านี้ไม่ได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนดังที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าตอนนี้เป็นเวลาสามโมงเช้า ¹⁶ แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า ¹⁷ ‘พระเจ้ากล่าวว่าในวาระสุดท้าย เราจะเทฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของเราโปรดประทานแก่มนุษย์ทั้งปวง ลูกชายลูกหญิงของพวกเจ้าทั้งหลายจะกล่าวคำพยากรณ์ คนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น ¹⁸ ในคราวนั้น เราจะเทฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของเราบนทาสชายทาสหญิงของเรา และคนเหล่านั้นจะกล่าวคำพยากรณ์ ¹⁹ เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในอากาศเบื้องบน และนิมิตที่แผ่นดินเบื้องล่าง เป็นเลือด ไฟ และไธวัน ²⁰ ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า ²¹ และจะเป็นเช่นนั้นคือทุกคนซึ่งได้ออกนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายจะหลุดพ้น”

เปโตรกล่าวอ้างว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นมาจากความตาย

22 “พวกท่านทั้งหลายเป็นผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้ของข้าพเจ้า คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดให้พวกท่านทั้งหลายรู้โดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางพวกท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านรู้อยู่แล้ว 23 พระเยซูนี้ ได้ถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้คิดไตร่ตรองล่วงหน้าไว้ก่อน พวกท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขน และฆ่าพระองค์เสีย 24 พระเจ้าได้บันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยการกำจัดการความเจ็บปวดแห่งความตาย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ 25 เพราะดาวิดได้กล่าวถึงพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้วันไหน 26 เพราะฉะนั้น จิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และปากของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี อนึ่งร่างกายของข้าพเจ้าจะอยู่ด้วยความไวใจ 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งข้าพเจ้าไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้ผู้มีบุญของพระองค์เปื่อยเน่าไป 28 พระองค์ได้โปรดให้ข้าพเจ้าทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์โปรดให้ข้าพเจ้ามีความยินดีเต็มเปี่ยมต่อหน้าของพระองค์”

เปโตรอ้างว่าดาวิดได้กล่าวว่าพระเยซูจะเป็นขึ้นจากตาย

29 “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าหาญที่จะพูดกับพวกท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเรา ว่า ท่านได้ตายไปแล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ 30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ และรู้ว่าพระเจ้าได้สัญญาไว้กับท่านด้วยคำสัตย์สาบานว่า พระเจ้าจะให้มีผู้หนึ่งในวงศ์ตระกูลของท่านนั่งบนบัลลังก์ของท่าน 31 ดาวิดก็รู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงได้พูดถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ว่า พระเจ้าไม่ได้ทิ้งพระองค์ไว้ในนรก ทั้งร่างกายของพระองค์ก็ไม่เน่าเปื่อยไป 32 พระเยซูนี้ พระเจ้าได้บันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้”

เปโตรอ้างว่าพระบิดายกชูพระเยซูขึ้น

33 “เหตุฉะนั้นเมื่อพระเจ้ายกพระองค์ให้นั่งขวามือของพระเจ้าแล้ว และได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ตามที่พระองค์สัญญาไว้ ว่าพระองค์จะเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ตามที่พวกท่านทั้งหลายได้ยิน และเห็นนี้ 34 เพราะว่าดาวิดไม่ได้ขึ้นไปสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘พระเจ้าพูดกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา 35 จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านอยู่ใต้ท่าน’ 36 เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งหลายรู้แน่นอนว่า พระเจ้าได้ยกพระเยซู ที่พวกเจ้าทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ตั้งให้เป็นทั้งพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายและพระผู้เป็นพระศรีอาริย์”

เปโตรเชิญชวนให้ประชาชนกลับใจจากบาป

37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกเป็นทุกข์ใจ จึงพูดกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกเราจะทำอย่างไรดี” 38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวกับเขาว่า “จงกลับหลังหันจากความผิดบาป และทำพิธีมูตน้ำในนามแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ให้หมดทุกคน เพื่อว่าพระเจ้าจะยกความผิดบาป

ของท่าน และท่านจะได้มีพระวิญญูญาณศักดิ์สิทธิ์³⁹ เพราะว่าคำสัตย์ภูณันตอกอยู่กับพวกท่านทั้งหลาย และลูกหลานของท่านด้วย และตอกอยู่กับคนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของเรา เรียกมาให้เฝ้าพระองค์”⁴⁰ เปโตรจึงได้พูดอีกหลายคำเป็นพยาน และได้เตือนสติเขาว่า “จงรักษาชีวิตให้รอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด”⁴¹ คนทั้งหลายที่เชื่อคำของเปโตรก็ทำพิธีมุมน้ำ ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน⁴² เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงในคำสอน และสามัคคีธรรมกันกับพวกอัครทูต และได้ร่วมใจกันทำพิธีมหาสนิท และอธิษฐานสวดอ้อนวอน

พวกอัครทูตได้ทำการอัศจรรย์ท่ามกลางฝูงชน

⁴³ พวกเขาทุกคนมีความยำเกรงพระเจ้า และพวกอัครทูตได้ทำการอัศจรรย์ และหมายสำคัญหลายสิ่งหลายอย่าง⁴⁴ ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้น ก็อยู่ร่วมกันในที่เดียวกัน และทรัพย์สินของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง⁴⁵ เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติ และสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งหลาย ตามความจำเป็นของทุกคน⁴⁶ เขาได้ร่วมใจกันไปพระวิหาร และทำพิธีมหาสนิทตามบ้านของเขา และรับประทานอาหารร่วมกัน ด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยความจริงใจ ทุกวันตลอดมา⁴⁷ และยังได้ยกย่องพระเจ้า และคนทั้งหลายก็พอใจ ฝ่ายพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายได้ให้ผู้ที่กำลังจะหลุดพ้น เข้าสมทบกับพวกสาวกมากขึ้นทุกวัน

กิจการ 3

เปโตรกับยอห์นเข้าไปในพระวิหาร

¹ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังจะขึ้นไปบริเวณพระวิหารในช่วงโมงที่มีการอธิษฐานสวดอ้อนวอน ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายสามโมง² มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยมาตั้งแต่กำเนิด ทุกวันมีคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ที่มีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้เขาขอทานจากคนที่เข้าไปในพระวิหาร³ ชายคนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน

คนเป็นง่อยหายโรคที่ประตูงาม

⁴ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นจ้องมองดูเขาแล้วบอกว่า “จงดูพวกเราเถิด”⁵ คนขอทานนั้นได้จ้องมองดูคิดว่าจะได้อะไรจากเขา⁶ เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองของเราไม่มี แต่ที่เรามีอยู่เราจะให้เจ้า คือในนามแห่งพระเยซูชวาวนาซาเรธ ผู้เป็นพระศรีอาริย์ จงลุกขึ้นเดินไป”⁷ แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพยุขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง⁸ เขาจึงกระโดดขึ้นยืน และเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตร และยอห์น เดินไปเต็มไปด้วยความยินดี⁹ คนทั้งหลายเห็นเขาเดิน และยกย่องพระเจ้า¹⁰ จึงรู้ว่าเป็นคนหนึ่งที่นั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างมากมายในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนนั้น

เปโตรเทศนาที่เจลียงของชาโลมอน

11 เมื่อคนเป็นน่อยที่หายนั้นยังเกาะเปโตร และยอห์นอยู่ คนทั้งหลายก็แล่นไปหาเขาที่เจลียงพระวิหารที่เรียกว่า เจลียงของชาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจมาก 12 พอเปโตรแลเห็นก็พูดกับคนเหล่านั้นว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ทำไมพวกท่านจึงพากันประหลาดใจด้วยเรื่องคนนี้ และจ้องดูพวกเรา อย่างกับว่าพวกเราทำให้คนนี้ได้โดยฤทธิ์ หรือความบริสุทธิ์ของพวกเราเอง 13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ให้เกียรติยศแก่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ที่พวกท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป 14 แต่พวกท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ ซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์และเป็นคนบุญ และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตรกรให้กับพวกท่านทั้งหลาย 15 จึงได้ฆ่าพระองค์ผู้เป็นเจ้าชีวิตนั้น ผู้ที่พระเจ้าได้บันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตาย พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้ 16 โดยความเชื่อฟังอาศัยในนามของพระองค์ นามนั้นจึงได้ทำให้คนนี้ที่พวกท่านทั้งหลายเห็น และรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อฟังอาศัยซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ ได้ทำให้คนนี้หายปกติ ต่อหน้าพวกท่านทั้งหลาย”

เปโตรเล่าถึงสาเหตุที่เขาจับพระเยซูไปตรึง

17 “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้ว่าพวกท่านทั้งหลายได้ทำเช่นนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ปกครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย 18 แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ที่พระเจ้าได้ประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงทั้งหลายของพระองค์ ว่า พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงให้สำเร็จตามนั้น 19 เหตุฉะนั้นพวกท่านทั้งหลายจงหันกลับ และตั้งใจใหม่ เพื่อพระเจ้าจะลบล้างความผิดบาปของท่าน เพื่อเวลาพักผ่อนหย่อนใจจะได้มาจากพระเจ้าผู้เป็นนาย 20 และเพื่อพระเจ้าจะได้ส่งพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ซึ่งกำหนดไว้แล้วนั้นมาเพื่อพวกท่านทั้งหลาย คือพระเยซู 21 ผู้ซึ่งสวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามที่พระเจ้าได้กล่าวไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่โบราณกาลมา”

พระเยซูเป็นศาสดาพยากรณ์ที่โมเสสกล่าวถึง

22 “โมเสสได้พูดไว้กับบรรพบุรุษว่า ‘พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของพวกท่านทั้งหลาย จะตั้งคนหนึ่ง ในพวกท่านให้เป็นศาสดาพยากรณ์ เหมือนกันกับพระองค์ได้ตั้งข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้นั้นบอกแก่ท่าน 23 ถ้าผู้นั้นผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากชนชาติของพระเจ้า’ 24 และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ตั้งแต่ซามูเอลเป็นต้นมาก็ได้พากันพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนี้ 25 พวกท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของเจ้านั้น และของพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เหมือนได้พูดกับอับราฮัมว่า ‘พงศ์พันธุ์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเชื้อสายของเจ้า’ 26 เมื่อพระเจ้าได้ให้พระเยซูผู้รับใช้

ของพระองค์เป็นขึ้นจากตายแล้ว จึงได้ใช้พระองค์มายังพวกท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับหลังหันจากความชั่วช้าของตน”

กิจการ 4

พวกสมาชิกสภาศาสนาจับเปโตรและยอห์น

¹ ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังพูดกับคนทั้งหลายอยู่ บุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกสะดูสีมาหาคนทั้งสอง ² เขาเป็นทุกข์ใจ เพราะว่าเขาทั้งสองได้สั่งสอน และเผยแพร่แก่คนทั้งหลาย ถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซู ³ เขาจึงจับคนทั้งสองจำไว้ในคุกจนถึงวันต่อมา เพราะว่ามันเย็นแล้ว ⁴ แต่คนทั้งหลายที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อเพื่องอาศัยในพระเจ้า ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

เปโตรกับยอห์นต่อหน้าสมาชิกสภาศาสนา

⁵ ครั้นรุ่งเช้าวันต่อมา พวกผู้ปกครองกับพวกผู้อาวุโส และพวกคัมภีรจารย์ ⁶ ทั้งอันนาสมหาบุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่น ๆ ที่เป็นญาติของมหาบุโรหิตนั้น ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม ⁷ เมื่อเขาให้เปโตร และยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า “เจ้าทั้งสองได้ทำเช่นนี้โดยฤทธิ์ หรือในนามของผู้ใด”

เปโตรอ้างเรื่องพระเยซูเป็นขึ้นแก่พวกผู้ปกครอง

⁸ ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าจึงได้เฝ้ากับเขาว่า “ผู้ปกครองพลเมือง และผู้อาวุโสทั้งหลายของอิสราเอล ⁹ ถ้าพวกท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีที่ได้ทำกับคนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว ¹⁰ ก็ให้พวกท่านทั้งหลายกับพวกอิสราเอลทั้งหลายรู้ไว้ว่า โดยนามของพระเยซูชวนาซาเรธ ผู้เป็นพระศรีอาริย์ ที่พวกท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และพระเจ้าได้บันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยพระองค์นั้นแหละ ชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน ¹¹ พระองค์เป็น ‘ศิลาที่ช่างก่อสร้างได้กว้างทั้ง บัดนี้กลายเป็นศิลาที่เป็นเสาเอกแล้ว’ ¹² ในผู้อื่นความหลุดไม่มีเลย เพราะชื่อนามอื่นที่ให้เราทั้งหลายหลุดพ้นได้ ไม่โปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า”

พวกสมาชิกสภาศาสนาไม่สามารถลงโทษอัครทูตได้

¹³ เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าคนทั้งสองขาดการศึกษา และเป็นคนธรรมดาที่ประหลาดใจ แล้วเขาคิดได้ว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู ¹⁴ เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดอะไรได้ ¹⁵ แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตร และยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาก็ปรึกษากัน ¹⁶ ว่า “เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการอัศจรรย์ที่เขาทำนั้น

โคตเด่นมาก ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้¹⁷ แต่ให้เราชู้เขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้อ้างชื่อของผู้นั้นกับคนหนึ่งคนใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้รำลือไปในหมู่คนทั้งปวง”¹⁸ เขาก็เรียกเปโตร และยอห์นมา แล้วห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้พูด หรือสอนนอกนามของพระเยซูอีกเลย

คำตอบของเปโตรกับยอห์นต่อสมาชิกสภา

¹⁹ ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า “การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายตาของพระเจ้าอยู่หรือ? ขอพวกท่านทั้งหลายพิจารณาเหตุเกิด²⁰ ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็น และได้ยินนั้นก็ไม่ได้”²¹ เมื่อเขาชู้คนทั้งสองนั้นอีกแล้ว ก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะลงโทษคนทั้งสองอย่างใดได้ เพราะกลัวคนทั้งหลายเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้ยกย่องพระเจ้า เพราะเหตุเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น²² เพราะว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุสี่สิบกว่าปีแล้ว

ผู้เชื่อในพระเจ้าสวดอ้อนวอน

²³ เมื่อได้รับการปล่อยตัวแล้ว เปโตรกับยอห์นก็ไปหาอัครทูตคนอื่น ๆ และได้เล่าเรื่องทั้งหลายที่พวกมหาปุโรหิต และพวกผู้อาวุโสพูดให้คนเหล่านั้นฟัง²⁴ เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังแล้ว จึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงบอกพระเจ้าว่า “สาธุ พระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย พระองค์เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น²⁵ พระองค์กล่าวไว้โดยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดคนต่างชาติจึงหยิ่งโส และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านแต่สิ่งที่ไม่มีความประโยชน์’²⁶ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกตั้งตัวขึ้น และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้พระเจ้าผู้เป็นนาย และพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ของพระองค์”

ความจริงเกี่ยวกับการทำพันธกิจของพระเยซู

²⁷ “ความจริงในเมืองนี้ ทั้งเฮโรด และปอนทิอัสปีลาต กับคนต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูผู้รับใช้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งไว้แล้ว²⁸ ให้ทำสิ่งสารพัดโดยมือ และแผนงานของพระองค์ที่ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น²⁹ บัดนี้ ขอพระองค์เกลี้ยกล่อมการข่มขู่ของเขา และช่วยให้ผู้รับใช้ของพระองค์พูดคำพูดของพระองค์ด้วยใจกล้า³⁰ เมื่อพระองค์ได้เหยียดมือของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้ให้หมายสำคัญ และการอัศจรรย์เกิดขึ้น โดยนามแห่งพระเยซูผู้รับใช้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์”³¹ เมื่อเขาอธิษฐานสวดอ้อนวอนแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมกันอยู่นั้นได้สั่นสะเทือน และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ได้กล่าวพระคำของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

สาวกได้นำของ ๆ ตนมาเป็นของ ๆ ส่วนรวม

³² คนทั้งหลายที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตัวมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดนั้นเป็นของกลาง³³ อัครทูตจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชอย่างใหญ่ยิ่ง ถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนาย และพระคุณอันยิ่งใหญ่ได้อยู่กับเขาทุกคน³⁴ และในพวกศิษย์นั้นไม่มี

ผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่มิมีนา มีบ้านเรือนเขาก็ขาย และได้นำเงินที่ขายได้นั้นมา³⁵ ไว้กับอัครทูต อัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่เขาต้องการ³⁶ เป็นต้นว่า โยเซฟ ที่อัครทูตเอ็นเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่า ลูกแห่งการให้กำลังใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส³⁷ มีที่ดินก็ขาย และนำเงินนั้นนั้นมาไว้กับอัครทูต

กิจการ 5

การตายของอานาเนีย

¹ แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย กับภรรยาของเขาชื่อสัปฟีรา ได้ขายที่ดินของตน² และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขาเก็บไว้ ภรรยาของเขาก็รู้ และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาไว้กับอัครทูต³ ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย ทำไมเจ้าจึงปล่อยให้มารเข้าครอบงำจิตใจของเจ้า การที่เจ้าอ้างว่าเงินจำนวนนี้เป็นจำนวนเต็มของการขายที่ดินนั้น ก็เป็นการหลอกลวงพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์⁴ เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ? แล้วทำไมเจ้าจึงคิดในใจอย่างนั้นเล่า เจ้าไม่ได้หลอกลวงมนุษย์ แต่ได้หลอกลวงพระเจ้า”⁵ เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งหลายได้ยินก็พากันตกใจมาก⁶ พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามไปฝัง

การตายของสัปฟีรา

⁷ หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่รู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงได้เข้าไป⁸ ฝ่ายเปโตรถามนางว่า “เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่านี้หรือ? จงบอกข้าพเจ้าเถิด” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ได้เท่านั้นแหละค่ะ”⁹ เปโตรจึงถามนางว่า “ทำไมเจ้าทั้งสองจึงได้พร้อมใจทดสอบพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ของพระเจ้าผู้เป็นนายเล่า ในตอนนี้ ผู้ที่นำศพสามีของเจ้าไปฝัง กำลังเดินมา เท้าของเขายู่ที่ประตูแล้ว เขาจะหามศพของเจ้าออกไปฝังด้วย”¹⁰ ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง¹¹ ความยำเกรงอย่างยิ่งเกิดขึ้นในชุมชนของพระเจ้า และในหมู่คนทั้งหลายที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

หมายเหตุสำคัญและการอัศจรรย์ที่อัครทูตทำ

¹² มีหมายเหตุสำคัญ และการอัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครทูตได้ทำด้วยมือของท่านในหมู่ประชาชน พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของชาโลมอน¹³ และคนอื่นๆ ไม่สามารถเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนก็เคารพอัครทูตอย่างมาก¹⁴ มีชายหญิงมากมายที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกของพระเจ้าผู้เป็นนายมากกว่าแต่ก่อน¹⁵ จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกมาที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน¹⁶ ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วย และคนที่มีผีร้ายเบียดเบียนมา และทุกคนก็ได้รับการรักษา

ทูตสวรรค์ช่วยอัครทูตออกจากที่คุมขัง

¹⁷ ฝ่ายมหาปุโรหิต และพรรคพวกของเขาคือพวกสะดูสี มีความอิจฉาอย่างมากมาย ¹⁸ จึงได้จับพวกอัครทูตขังไว้ในคุกหลวง ¹⁹ แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นนายได้มาเปิดประตูคุกพาอัครทูตออกไป บอกว่า ²⁰ “จงไปยืนในพระวิหาร เผยแพร่ข้อความทั้งหลายแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟังเถิด” ²¹ เมื่ออัครทูตได้ยินเช่นนั้น ครั้นถึงตอนเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของเขา ได้เรียกประชุมสภาศาสนา พร้อมกับบรรดาผู้อาวุโสทั้งหมดของพวกอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครทูตออกมา ²² แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่เห็นพวกอัครทูตในคุก จึงกลับมารายงาน ²³ ว่า “พวกผมเห็นคุกปิดอยู่อย่างมั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน”

พวกปุโรหิตจับอัครทูตมาสอบสวน

²⁴ เมื่อนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกมหาปุโรหิต ได้ยินคำเหล่านี้ ก็มุ่งในเรื่องของอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไต่อไป ²⁵ มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า “ในตอนนั้น คนเหล่านั้น ซึ่งพวกท่านทั้งหลายได้ขังไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งหลายอยู่ในพระวิหาร” ²⁶ แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงาน จึงได้ไปพาพวกอัครทูตมาแต่โดยดี เพราะเกรงว่าคนทั้งหลายจะเอาหินขว้าง ²⁷ เมื่อเขาได้พาพวกอัครทูตมาแล้วก็ให้ยืนต่อหน้าสภาศาสนา มหาปุโรหิตจึงถาม ²⁸ ว่า “พวกเราได้บอกพวกเจ้าอย่างแข็งแรงแล้วว่าไม่ให้สอนนอกชื่อนี้ แต่เดี๋ยวนี้ เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และอยากให้ความผิดอันเกี่ยวข้องกับเลือดของคนผู้นั้นตกอยู่กับพวกเรา”

เปโตรชี้แจงเรื่องที่ได้ประกาศไป

²⁹ ฝ่ายเปโตรกับอัครทูตคนอื่น ๆ ตอบว่า “พวกข้าพเจ้าจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์” ³⁰ พระเยซูที่พวกท่านทั้งหลายได้ฆ่าทิ้งโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้บันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาใหม่ ³¹ พระเจ้าได้ตั้งพระองค์ไว้ที่เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นผู้นำ และเป็นพระผู้ทำความหลุดพ้นให้ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลกลับหลังหันจากความผิดบาป แล้วจะโปรดยกความผิดบาปของเขา ³² เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็ เป็นพยานด้วย”

คำชี้แจงของกามาลิเอลผู้ซึ่งเป็นคัมภีรอาจารย์

³³ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเช่นนั้น ความโมโหก็พลุ่งขึ้น คิดกันว่าชะฆ่าพวกอัครทูตทิ้ง ³⁴ แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นคัมภีรอาจารย์ผู้รักษากฎบัญญัติหรือศีล เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาศาสนา แล้วสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปภายนอกชั่วขณะหนึ่ง ³⁵ เขาจึงได้พูดกับคนเหล่านั้นว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ซึ่งท่านหวังจะทำกับคนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี ³⁶ ครั้งก่อนนี้ก็มีคนหนึ่งชื่ออุ

ดาสดคิดว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ขายติดตามเขาประมาณสี่ร้อยคน แต่ธูคาสถูกฆ่าทั้ง คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟัง เขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป ³⁷ ภายหลังผู้นี้ ก็มีอีกคนหนึ่งชื่อยูคาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราว จดบัญชีสำนะโนครัว และได้ชักจูงคนให้ติดตามไปอย่างมากมาย ผู้นั้นก็พินาศไป และคนทั้งหลายที่ได้ เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป ³⁸ ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงพูดกับพวกท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไป ตามเรื่อง อย่าไปทำอะไรเขาเลย เพราะว่าถ้าความคิด หรือกิจการนี้มาจากมนุษย์มันก็จะล้มหายตายจากไป เอง ³⁹ แต่ถ้ามาจากพระเจ้า พวกเจ้าทั้งหลายจะทำลายก็ไม่ได้ เกรงว่าท่านจะเป็นผู้สู้รบกับพระองค์”

สมาชิกสภาศาสนายอมฟังกามาลิเอล

⁴⁰ เขาทั้งหลายจึงยอมฟังกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครทูตเข้ามาแล้ว จึงเขียนติ และบอก ไม่ให้ออกนามของพระเยซูอีก แล้วก็ปล่อยไป ⁴¹ พวกอัครทูตจึงได้ออกจากสภาศาสนาด้วยความยินดี ในการที่พระเจ้าเห็นว่า พวกเขาเหมาะสมจะได้รับความอภัยเพราะนามของพระองค์นั้น ⁴² ที่บริเวณพระ วิหาร และตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอน และเผยแผ่บารมีของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ทุกวันมิได้ขาด

กิจการ 6

อัครทูตเลือกตั้งคณะผู้ทำงานเจ็ดคน

¹ ในตอนนั้น เมื่อศิษย์กำลังเพิ่มทวีขึ้น พวกกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูว่า ในการแจกทานทุก ๆ วันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ม่ายชาวกรีก ² ฝ่ายอัครทูตทั้งสิบสองคนจึงเรียกกบรดาศิษย์ทั้งหลายให้ มาประชุมกันแล้วกล่าวว่า “ซึ่งเราจะละเลยพระคำของพระเจ้ามัวไปแจกอาหารก็เป็นการไม่สมควร ³ เหตุ ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และ สติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลงานนี้ ⁴ ฝ่ายพวกเราจะเอาใจใส่ในการอธิษฐานสวดอ้อนวอน และสั่งสอน พระคำตลอดไป” ⁵ คนทั้งหลายเห็นด้วยกับคำนี้ จึ่งเลือกสเทเฟน ผู้มีความเชื่อเพ่งอาศัยในพระเจ้า และประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ กับฟีลิป โปรโครัส นิกานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาส์ชาว เมืองอันติโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตนับถือศาสนายิว ⁶ คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครทูต และเมื่อ พวกอัครทูตได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนแล้ว จึ่งได้ปรกมือบนเขา

⁷ การประกาศเผยแผ่พระคำของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำนวนศิษย์ก็เพิ่มขึ้นอย่างมากมายใน กรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตทั้งหลายก็ได้เชื่อฟังด้วยความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า

สเทเฟนถูกจับกุม

⁸ ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระคุณ และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า จึ่งได้ทำหมายสำคัญและการ อัจฉริยะท่ามกลางประชาชน ⁹ แต่มีบางคนมาจากวัดหรือสุเหร่ายิวที่เรียกว่า วัดหรือสุเหร่าของพวกทาส อิสระ มีทั้งชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซิดีเซียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเท

เฟน ¹⁰ คนเหล่านั้นรู้คำที่ท่านกล่าว อันประกอบไปด้วยสติปัญญา และพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ ¹¹ เขาจึงลอบสร้างพยานเท็จว่า “เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสส และพระเจ้า” ¹² เขายูงคนทั้งหลายและพวกผู้อาวุโสกับพวกคัมภีรจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟน และนำไปยังสภาศาสนา ¹³ ให้พยานเท็จมากล่าวว่า “คนนี้ว่าหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้ และบัญญัติหรือศีลไม่หยุดเลย ¹⁴ เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชื่อนาซาเร็นนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา” ¹⁵ พวกสมาชิกสภาศาสนาต่างจ้องมองดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเป็นเหมือนกับหน้าของทูตสวรรค์

กิจการ 7

สเทเฟนเล่าเรื่องการที่พระเจ้าเรียกอับราฮัม

¹ มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เรื่องนี้เป็นความจริงหรือ?” ² ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า “ผู้อาวุโสและพี่น้องทั้งหลาย ขอให้ฟังข้าพเจ้าบ้าง พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมีย ก่อนที่จะไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน ³ และได้บอกกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น’ ⁴ อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย ไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่ยิศาของท่านตายแล้ว พระเจ้าได้ให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่พวกท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ ⁵ แต่พระเจ้าไม่ได้ให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้ แม้ท่านฝ่ามือก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีลูก พระเจ้าสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลัง ⁶ พระเจ้าพูดเช่นนั้นว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี’ ⁷ พระเจ้ากล่าวว่า ‘และประเทศที่เขาจะใช้อยู่นั้น เราจะพิพากษาลงโทษ ภายหลังเขาจะออกมาและรับใช้เราอยู่ที่นี้’ ⁸ พระเจ้าจึงได้ตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสุหนัตไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมมีลูกชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสุหนัตในวันที่แปด อิสอัคมีลูกชื่อยาโคบ และยาโคบมีลูกสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา”

สเทเฟนเล่าเรื่องพระเจ้าอยู่กับโยเซฟผู้เป็นบรรพบุรุษ

⁹ “ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดพิจารณาโยเซฟจึงขายท่านไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าอยู่กับโยเซฟ ¹⁰ จึงได้ช่วยท่านให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งหลาย และให้เป็นที่ยศโปรดปราน และมีสติปัญญาในสายตาของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ฟาโรห์จึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์พร้อมทั้งราชสำนักของท่าน ¹¹ แล้วก็เกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์ และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากหลาย บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร ¹² ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก ¹³ พอครั้งที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์วานญาติของตัวด้วย ¹⁴ ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบผู้เป็นบิดากับญาติพี่น้องทั้งหลายของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา ¹⁵ ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้ตายอยู่ที่นั่น ¹⁶ เขาจึง

ได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมี ในอุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่ง ซื้อจากลูกชายของฮาโมริบิดาของเซเคมี”

สเทเฟนเล่าเรื่องการกำเนิดของโมเสส

17 “เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้พูดไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้เพิ่มจำนวนขึ้นในประเทศอียิปต์ 18 จนกระทั่งฟาโรห์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นครองราชย์ 19 ฟาโรห์องค์นั้นได้ออกอุบายทำกับญาติของเรา ช่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทั้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ 20 ในตอนนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านของบิดาจนครบสามเดือน 21 และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว พระราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้เป็นโอรสของพระนาง 22 ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเฉียบแหลมในการพูดและกิจการต่าง ๆ”

สเทเฟนเล่าเรื่องโมเสสหนีออกจากอียิปต์

23 “แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็คิดอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล 24 เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกช่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น 25 เพราะคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะช่วยเขาให้หลุดพ้นด้วยมือของตน แต่พวกเขาไม่ได้เข้าใจเช่นนั้นเลย 26 ครั้นรุ่งขึ้นวันต่อมา โมเสสได้เข้ามาพบพวกเขาขณะที่ทะเลาะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขาคืนตีกันอีก จึงพูดว่า ‘เพื่อนเอ๋ย พวกเจ้าเป็นพี่น้องกัน ทำไมจึงทำร้ายกันเล่า’ 27 ฝ่ายคนที่ช่มเหงเพื่อนของตนนั้นจึงได้ผลักอกโมเสสออกไปและพูดว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครอง และผู้พิพากษาพวกเรา 28 เจ้าจะฆ่าเราเหมือนกับฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ?’ 29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมิดิยัน และมีลูกชายสองคนทีนั้น”

สเทเฟนเล่าเรื่องพระเจ้าเรียกโมเสส

30 “ครั้นเวลาผ่านพ้นไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าผู้เป็นนายมาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย 31 เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจในภาพที่เห็นนั้น เมื่อเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็มีเสียงของพระเจ้าผู้เป็นนายพูดกับท่าน 32 ว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ โมเสสจึงเกรงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดูได้ 33 ฝ่ายพระเจ้าผู้เป็นนายจึงพูดกับโมเสสว่า ‘จงถอดรองเท้าของเจ้าออก เพราะว่าที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ 34 ในตอนนี้ เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงร้องไห้ของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้หลุดพ้น และเดี๋ยวนี้ เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์”

สเทเฟนเล่าเรื่องพระเจ้าเรียกโมเสส

35 “โมเสสผู้นี้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครอง และผู้พิพากษาพวกเรา’ โดยมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏกับท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าได้ใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นทั้งผู้ปกครองและผู้ปลดปล่อย 36 คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการอัศจรรย์ และหมายสำคัญหลายอย่างในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดง และในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี 37 โมเสสคนนี้แหละได้พูดกับพวกชาติอิสราเอลว่า ‘พระเจ้าของเจ้าทั้งหลายจะประทานศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าผู้หนึ่ง เหมือนกับเราให้กับพวกเจ้าจากพวกพี่น้องของเจ้า พวกเจ้าทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นเถิด’ 38 โมเสสนี้แหละได้อยู่กับประชาชนในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ ซึ่งได้พูดกับท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับคำพูดอันมีชีวิตมาให้เราทั้งหลาย 39 บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ไล่ท่านให้ไปจากเขา เพราะมีใจอยากกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ 40 จึงพูดกับอาโรนว่า ‘ขอให้สร้างพระแท่นพวกข้าด้วย ซึ่งจะผู้นำพวกข้าไป เพราะว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปแล้ว ข้าก็ไม่รู้’”

สเทเฟนเล่าเรื่องการไม่เชื่อฟังของพวกอิสราเอล

41 “ในตอนที่นั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปวัวน้อย และได้นำเครื่องบูชาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งที่มือของเขาได้ทำขึ้น 42 แต่พระเจ้าได้หันหน้าไปจากเขา และปล่อยให้เขากราบไหว้ดวงดาวในท้องฟ้า ตามที่มิเชียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสดาพยากรณ์ว่า ‘โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตว์บูชาเรา และถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ? 43 แล้วเจ้าทั้งหลายได้ชนเอาศาลของเทพโมเลค และได้เอาดาวเทพเรฟาน รูปเทพเจ้าที่เจ้าได้ทำขึ้นเพื่อกราบไหว้รูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่เมืองบาบิโลนอีก”

สเทเฟนเล่าเรื่องการสร้างวิหารของพระเจ้า

44 “บรรพบุรุษของเรา เมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีศาลแห่งการเป็นพยาน ตามที่พระเจ้าสั่งไว้เมื่อพูดกับโมเสสว่าให้ทำศาลตามแบบที่ได้เห็น 45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาจากภายหลัง เมื่อได้รับศาลนั้นจึงขนตามโยชูวาไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา ศาลนั้นก็มิสืบมาจนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด 46 กษัตริย์ดาวิดนั้นมีความดีความชอบต่อหน้าของพระเจ้า และมีใจอยากจะหาวิหารสำหรับพระเจ้าของยาโคบ 47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างวิหารสำหรับพระเจ้า 48 ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้สูงสุดก็ไม่ได้อาศัยอยู่ในวิหารที่มีมนุษย์ได้ทำไว้ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 49 ‘พระเจ้าผู้เป็นนายกล่าวว่า สวรรค์เป็นที่นั่งของเรา และแผ่นดินโลกเป็นที่วางเท้าของเรา เราจะสร้างวิหารอะไรสำหรับเรา หรือที่พักของเราอยู่ที่ใด’ 50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้ทำทั้งหมดแล้ว มิใช่หรือ?”

สเทพนเล่าดำหนิบรรพบุรุษและพวกยิว

51 “โอ คนหัวดื้อหัวแข็ง หูตึง พวกท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอะไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย 52 มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ที่บรรพบุรุษของท่านไม่ได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าคนทั้งหลายที่พยากรณ์ถึงการมาของผู้มีบุญ ซึ่งพวกท่านทั้งหลายได้ทรยศและฆ่าทิ้ง 53 คือพวกท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับบัญญัติหรือศีลจากพวกทูตสวรรค์ แต่ก็ไม่ได้ทำตามบัญญัติหรือศีลนั้น”

สเทพนถูกเขาเอาหินขว้างจนตาย

54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเช่นนั้น ก็รู้สึกเจ็บใจ และแยกเขี้ยวยิงฟันเข้าใส่สเทพน 55 ฝ่ายสเทพนประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ได้เหลียวมองดูท้องฟ้าสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูยืนอยู่ขวามือของพระเจ้า 56 แล้วท่านได้กล่าวว่า “ในตอนนี้ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่ขวามือของพระเจ้า” 57 แต่เขาทั้งหลายร้องเสียงดัง และเอามืออุดหูวิ่งเข้าไปหาสเทพน 58 แล้วจับไล่ท่านออกจากกรุง และเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป้นพยานปรักปรำสเทพนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล 59 เขาจึงเอาหินขว้างสเทพน ขณะที่กำลังอธิษฐานสวด อ้อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า “สาธุ พระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนาย ขอได้โปรดรับจิตวิญญาณของผมด้วยเถิด” 60 สเทพนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า “สาธุ พระเจ้าผู้เป็นนาย ขออย่าถือโทษเขาเพราะบาปนี้” เมื่อพูดเช่นนั้น จแล้ว ท่านก็ล่วงหลับไป

กิจการ 8

เซาโลข่มเหงชุมชนของพระเจ้า

1 การที่เขาฆ่าสเทพนนั้นเซาโลก็เห็นดีเห็นงามด้วย ครั้นนั้นเกิดการข่มเหงชุมชนของพระเจ้าครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และบรรดาศิษย์ทั้งหลาย นอกจากพวกอัครทูตได้กระจัดกระจายไปทั่วมณฑลยูเดีย และสะมาเรีย 2 ผู้ที่ย่ำเกรงพระเจ้ายิ่งก็ฝังศพสเทพนไว้ แล้วก็อาลัยอาวรณถึงท่านเป็นอย่างมาก 3 ฝ่ายเซาโลพยายามทำลายชุมชนของพระเจ้า โดยเข้าไปจู่กระซากลากดิงชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปขังไว้ในคุก

การเผยแผ่บารมีนั้นในมณฑลสะมาเรีย

4 ฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไป ก็เที่ยวเผยแผ่พระคำของพระเจ้านั้น 5 ส่วนฟีลิปจึงลงไปยังเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และเผยแผ่เรื่องพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง 6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังคำพูดที่ฟีลิปได้เผยแผ่ เพราะเขาได้ยินท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้ทำนั้น

⁷ เพราะว่าผีร้ายที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป้นโรคอัมพาต กับคนเป็นง่อยก็หายเป็นปกติ ⁸ จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างใหญ่หลวงในเมืองนั้น

เรื่องของชายคนหนึ่งชื่อซีโมนคนมีเวทมนตร์

⁹ ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ ¹⁰ ฝ่ายคนทั้งหลายทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า “ชายคนนี้เป็นฤทธาณภาพของพระเจ้า” ¹¹ คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว ¹² แต่เมื่อฟิลิปได้เผยแพร่วางเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และทำพิธีมูมน้ำทั้งชายและหญิง ¹³ ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อทำพิธีมูมน้ำแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งฟิลิปได้ทำ

ชาวสะมาเรียเชื่อพระเจ้าและได้รับพระวิญญาณ

¹⁴ เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระคำของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา ¹⁵ เมื่อเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐานสวดอ้อนวอนเผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ¹⁶ (ด้วยว่าพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ยังไม่ได้ลงมาอยู่กับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับพิธีมูมน้ำในนามพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนายเท่านั้น) ¹⁷ เปโตรกับยอห์นจึงปรกมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์

ซีโมนขอซื้อของประทานของพระเจ้า

¹⁸ เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์โดยการปรกมือของอัครทูต จึงนำเงินมาให้อัครทูต ¹⁹ และว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์เช่นนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะปรกมือให้แก่ผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์” ²⁰ ฝ่ายเปโตรจึงทักท้วงกับซีโมนว่า “เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ ²¹ เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายตาของพระเจ้า ²² เหตุฉะนั้น จงกลับใจจากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานสวดอ้อนวอนขอพระเจ้า ถ้าเป็นไปได้ พระองค์จะยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า ²³ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่น และติดบ่วงแห่งความชั่วช้า” ²⁴ ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า “ขอให้ท่านอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าผู้เป็นนายเพื่อผมด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้พูดแล้วนั้นจะไม่ได้เกิดกับผมแม้แต่อย่างเดียว”

ฟิลิปเดินทางไปยังเมืองกาซา

²⁵ ครั้นพวกอัครทูตเป็นพยาน และเผยแพร่วางพระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้เผยแพร่วางพระคำของพระเจ้าไปตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายที่หลายแห่ง ²⁶ แต่ทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นนายได้สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางทะเลทราย” ²⁷ ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และในเวลานั้น มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็น

ขันที เป็นข้าราชการบริพารของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นเสนาบดีฝ่ายคลังมหาสมบัติทั้งหมดของพระราชินีนั้น เขาได้มาราบไหว้พระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม²⁸ ขณะนั่งรถม้ากลับไปบ้าน เขาอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าอยู่

ฟิลิปไปพบขันทีชาวเอธิโอเปีย

29 ฝ่ายพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้บอกฟิลิปว่า “จงเข้าไปให้ใกล้ ๆ รถม้านั้นเถิด”³⁰ ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยินเขาอ่านหนังสืออิสยาห์ จึงถามว่า “ที่ท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจอยู่หรือ?”³¹ ขันทีจึงตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ฟัง จะเข้าใจได้อย่างไร?” เขาจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถไปด้วย³² พระคัมภีร์ตอนที่เขากำลังอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ “เขาได้พาท่านไปเหมือนกับแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนกับลูกแกะที่เป็นใบ้ อยู่หน้าผู้ที่ตบแต่งเขามันอย่างใด ท่านก็ไม่พูดไม่จาเลยฉันนั้น”³³ ในตอนที่ท่านถูกเหยียบลงนั้น ท่านไม่ได้ได้รับความยุติธรรมเลย และผู้ใดจะเล่าถึงพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดจากแผ่นดินโลกแล้ว”

ฟิลิปอธิบายพระคำของพระเจ้าแก่ขันที

34 ขันทีจึงถามฟิลิปว่า “ศาสดาพยากรณ์ได้พูดเช่นนั้นอ้างถึงผู้ใด อ้างถึงตัวท่านเอง หรืออ้างถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าด้วย”³⁵ ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าเรื่องตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู³⁶ ครึ่งกำลังเดินทางมาก็มาถึงที่แม่น้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า “ในตอนนี้ มีน้ำแล้ว มีอะไรขัดข้องไหม ถ้าข้าพเจ้าจะทำพิธีมิชุนน้ำ?”³⁷ และฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็ทำได้” และขันทีจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นพระโอรสของพระเจ้า”

ฟิลิปทำพิธีบัพติศมาให้แก่ขันที

38 แล้วเขาจึงบอกให้หยุดรถม้า และทั้งฟิลิปกับขันทีก็ได้ลงไปในน้ำ ฟิลิปก็ให้ขันทีทำพิธีมิชุนน้ำ³⁹ เมื่อคนทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าผู้เป็นนายได้รับฟิลิปไป และขันทีนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี⁴⁰ แต่มีผู้พบฟิลิปที่เมืองอาโซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้เผยแผ่บาร์บารมีของพระเจ้าในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

กิจการ 9

พระเยซูปรากฏแก่เขาโลขณะเดินทางไปดามัสกัส

1 ฝ่ายเขาโลยังขู่ว่าจะฆ่าศิษย์ของพระเจ้าผู้เป็นนายให้หมด จึงไปหาหมาบูโรทิต² ขอนหนังสือไปยังวัดหรือสุเหร่ายิวในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเห็นผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม³ เมื่อเขาโลเดินทางไปถึงใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวท่านไว้โดยรอบ⁴ เขาโลจึงล้มลงถึงดิน และได้ยินเสียงพูดกับท่านว่า “เขาโล เขาโล

เอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม?”⁵ เขาโลจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด” พระเจ้าผู้เป็นนายพูดว่า “เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหงนั่นแหละ ที่เจ้าถิบประตักก็ยากยิ่งนัก”⁶ เขาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์อยากจะให้ข้าน้อยทำอะไร?” พระเจ้าผู้เป็นนายพูดกับท่านว่า “เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะทำอะไรก็จะมีคนบอกให้รู้”

ผลที่เกิดกับเขาโลเนื่องจากเห็นพระเจ้า

⁷ คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งอยู่พูดอะไรออก ได้ยินเสียงนั้นแต่ไม่เห็นผู้ใด ⁸ ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองไม่เห็นอะไร พวกเขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส ⁹ ท่านของท่านก็มีดมัวไปถึงสามวันสามคืน และท่านไม่ได้กิน หรือดื่มอะไรเลย

พระเยซูบอกให้เขาโลไปพบกับอานาเนีย

¹⁰ ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย พระเจ้าผู้เป็นนายได้พูดกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “อานาเนียเอ๋ย” อานาเนียจึงตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ในตอนนี้ ข้าน้อยอยู่ที่นี้แล้ว” ¹¹ พระเจ้าผู้เป็นนายจึงพูดกับท่านว่า “จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะในตอนนี้ เขากำลังอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่ ¹² และในนิมิตท่านได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาปรกมือใส่ท่าน เพื่อท่านจะเห็นได้อีก” ¹³ แต่อานาเนียตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าน้อยได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิมุตติชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ และในที่นี้เขาได้อำนาจมาจากพวกมหาปุโรหิต ให้ผูกมัดคนทั้งหลายที่ร้องออกพระนามของพระองค์”

พระเยซูบอกให้อานาเนียไปพบกับเขาโล

¹⁵ ฝ่ายพระเจ้าผู้เป็นนายได้พูดกับท่านว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำชื่อของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์ และชนชาติอิสราเอล ¹⁶ เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากมายขนาดไหน เพราะชื่อของเรา” ¹⁷ แล้วอานาเนียก็ไปและเข้าไปในบ้านปรกมือใส่เขาโลพูดว่า “พี่เขาโลเอ๋ย พระเจ้าผู้เป็นนายคือพระเยซู ได้ปรากฏกับพี่กลางทาง ที่ฟิมานัน ได้ใช้น้องมาเพื่อพี่จะเห็นได้อีก และเพื่อพี่จะประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์” ¹⁸ และในทันใดนั้นมืออะไรเป็นคือเกล็ดปลาตกออกจากตาของเขาโล แล้วท่านก็มองเห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นทำพิธีมุขน้ำ ¹⁹ เมื่อกินข้าวกินปลาแล้วก็มีเรียวมีแรงขึ้น

เขาโลสั่งสอนที่เมืองดามัสกัส

เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน ²⁰ ท่านไม่ได้ร้ออะไร แต่ได้เผยแพร่ตามวัดหรือสุเหร่ายิว พูดเรื่องพระผู้เป็นพระตรีอารีย์ว่า พระองค์เป็นพระโอรสของพระเจ้า ²¹ คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า “คนนี้มีใช้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามา

ที่นี้ก็หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกมหาปุโรหิตมิใช่หรือ?”²² แต่เขาโลยังมีกำลังเพิ่มขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสพูดอะไรไม่ออก โดยพิสุจน์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

เขาหนีหนีพ้นจากการตามล่าพวกยิว

²³ ครั้นต่อมาอีกหลายวัน พวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลทิ้ง ²⁴ แต่เรื่องการปองร้ายของเขาไปถึงเขาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน ²⁵ แต่พวกศิษย์ของพระเจ้าได้ให้เขาโลนั่งในช่องโบใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน

เขาโลที่กรุงเยรูซาเล็ม

²⁶ ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านก็อยากจะคบกับพวกสาวกให้สนิท แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก ²⁷ แต่บาร์นาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครทูต แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นพระเจ้าผู้เป็นนายที่กลางทาง และพระองค์พูดกับท่าน ท่านจึงเผยแพร่ออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส ²⁸ แล้วเขาโลเข้าออกนอกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม ²⁹ เผยแพร่พระนามของพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนาย ด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านทิ้ง ³⁰ เมื่อพี่น้องรู้เช่นนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส ³¹ เหตุฉะนั้น ชุมชนของพระเจ้าตลอดทั่วมณฑลยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุข และเจริญขึ้น ประพฤติด้วยใจยำเกรงพระเจ้าผู้เป็นนาย และได้รับการเสริมกำลังใจจากพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จำนวนของชุมชนของพระเจ้ายิ่งเพิ่มมากขึ้น

ไอเนอัสหายโรค

³² เมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิมุตติชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย ³³ เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสอยู่ที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว ³⁴ เปโตรจึงพูดกับเขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้โปรดเจ้าให้หายโรคแล้ว จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของเจ้าเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสก็ได้ลุกขึ้น ³⁵ ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาพระเจ้าผู้เป็นนาย

เปโตรให้โครคัสคืนชีพ

³⁶ ในเมืองยัฟฟามีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโครคัส เป็นศิษย์ของพระเจ้า ผู้หญิงคนนี้เคยทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมาากแล้ว ³⁷ ต่อมาระหว่างนั้นผู้หญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน ³⁸ เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกศิษย์ได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว ³⁹ ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อไปถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และหญิงม่ายทั้งหลายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้ และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่าง ๆ ซึ่งโครคัสทำไว้ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ⁴⁰ ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งหลายออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐานสวดอ้อนวอน แล้วหันมายังศพนั้นแล้วว่า “ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาบิธาก็ลืมตาขึ้น

เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง⁴¹ ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพุงเธอขึ้น จึงเรียกวิมุตติชนทั้งหลายกับพวกแม่มาเข้า มา แล้วมอบหญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย⁴² เหตุการณ์นั้นเลื่องลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนมากมายมาเชื่อถือพระเจ้าผู้เป็นนาย⁴³ ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

กิจการ 10

ทูตสวรรค์มาปรากฏแก่โครเนลิอัส

¹ ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย² ทั้งท่านและครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานอย่างมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าเสมอ³ เวลาประมาณบ่ายสามโมง นายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและพูดว่า “โครเนลิอัสเอ๋ย”⁴ และเมื่อโครเนลิอัสจ้องดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า “นี่มันเกิดอะไรขึ้น ท่านเจ้าข้า” ทูตสวรรค์จึงตอบเขาว่า “คำอธิษฐานสวดอ้อนวอนและทานของเจ้านั้น ได้ขึ้นไปเป็นเหตุให้พระเจ้าระลึกถึงเจ้าแล้ว⁵ บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา⁶ เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกเจ้าว่าเจ้าควรจะทำอย่างไร?”⁷ ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พบกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคน กับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า ที่เคยรับใช้ท่านอยู่เสมอ⁸ และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งหลายให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา

พระเจ้าสำแดงนิมิตให้เปโตรเห็น

⁹ วันต่อมาคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยง เปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้าน เพื่อจะอธิษฐานสวดอ้อนวอน¹⁰ ก็หิวข้าว แต่ในระหว่างที่เขาเตรียมอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มหลับไป¹¹ และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นป่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก¹² ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า¹³ มีเสียงดังมาบอกกล่าวว่า “เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเสีย”¹⁴ ฝ่ายเปโตรจึงตอบว่า “ไม่ได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งที่เปโตรต้องห้าม หรือของที่เป็นมลทินนั้น ข้าพเจ้าไม่เคยได้กินเลย”¹⁵ แล้วจึงมีเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่า “ที่พระเจ้าได้ชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้ามเลย”¹⁶ เปโตรเห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

คนใช้ของโครเนลิอัสมาพบเปโตร

¹⁷ เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ในตอนนั้น คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหา และพบบ้านของซีโมน แล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้ว¹⁸ และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียก

ว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่? ¹⁹ เมื่อเปโตรไต่ตรองเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ก็พูดกับท่านว่า “ในตอนนี้ ชายสามคนตามหาเจ้า ²⁰ จงลุกขึ้นลงไปข้างล่าง และไปกับเขาเถิด อย่าลังเลเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา” ²¹ เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้น ซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มาพูดว่า “ในตอนนี้ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหานั่น ท่านมาธุระอะไรหรือ?” ²² เขาจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนบุญและยำเกรงพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในชาวยิวทั้งหลาย โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อจะฟังคำพูดของท่าน” ²³ เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันต่อมา เปโตรก็ไปกับเขา และพวกพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟา ก็ไปด้วย

เปโตรเดินทางไปยังเมืองซีซารียา

²⁴ เวลาผ่านไปอีกหนึ่งวัน เขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสกำลังคอย รับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว ²⁵ เมื่อเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน ²⁶ ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและพูดว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกับท่านนั่นแหละ” ²⁷ เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปเห็นคนมากมายมาพร้อมกัน ²⁸ จึงพูดกับคนเหล่านั้นว่า “คนชาติยิวนั้นจะคบกับคนต่างชาติให้สนิท หรือเข้าเยี่ยมก็มีบัญญัติหรือศีลห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้สำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ต้องห้าม หรือเป็นมลทิน” ²⁹ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัดข้อง ข้าพเจ้าจึงขอลาว่า ท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร?”

โครเนลิอัสบอกถึงสาเหตุที่ไปเชิญเปโตรมา

³⁰ โครเนลิอัสจึงตอบว่า “ส่วนมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถือศีลอดอยู่จนถึงตอนนี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิฐานสวดอ้อนวอนอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ในตอนนั้น มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าของข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยับ ³¹ ท่านผู้นั้นได้พูดว่า ‘โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิฐานสวดอ้อนวอนของเจ้านั้น พระเจ้าได้ยินแล้ว และท่านของเจ้านั้นก็เป็นเหตุให้พระเจ้าระลึกถึง’ ³² เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะพบกับเจ้า” ³³ ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อหน้าพระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้พูดกับท่านไว้”

เปโตรสั่งสอนที่บ้านของโครเนลิอัส

³⁴ ฝ่ายเปโตรจึงพูดว่า “ข้าพเจ้าเห็นแล้วว่า พระเจ้าไม่เลือกหน้าผู้ใด ³⁵ แต่คนใด ๆ ในทุกชาติที่ยำเกรงพระเจ้า และทำในสิ่งที่ถูกต้องก็เป็นที่ยอมรับของพระองค์” ³⁶ พระคำของพระเจ้าได้ฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการเผยแผ่ข่าวของพระเจ้าเรื่องสันติภาพและสันติสุขโดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของคนทั้งหลาย ³⁷ พระคำของพระเจ้านั้นพวกท่านทั้งหลายก็รู้ คือพระคำที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่มณฑลกาลิลี ไปจนตลอดทั่วมณฑลยูเดีย ภายหลังพิบัติมน้ำที่ยอห์นได้เผยแพร่นั้น ³⁸ คือเรื่อง

พระเยซูชวาวนาซาเรธว่า พระเจ้าได้แต่งตั้งพระองค์โดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และโดยฤทธานุภาพอย่างใด และพระเยซูได้ไปทำคุณประโยชน์และรักษาคนทั้งหลายซึ่งถูกมารเบียดเบียน เพราะว่าพระเจ้าได้อยู่กับพระองค์³⁹ เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ได้ทำในแผ่นดินของชนชาติยิว และในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้⁴⁰ ในวันที่สามพระเจ้าได้ให้พระองค์เป็นขึ้นมา และได้ให้ปรากฏตัว⁴¹ ไม่ใช่ให้ปรากฏตัวแก่คนทั่วไป แต่ปรากฏแก่เหล่าพวกพยานที่พระเจ้าได้เลือกไว้ แต่ก่อน คือปรากฏแก่พวกเราที่ได้กินและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว⁴² พระองค์สั่งให้เราทั้งหลายเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็น และคนตาย⁴³ ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายยอมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้น จะได้รับการยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์”

คนต่างชาติได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์

⁴⁴ เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ก็ลงมาอยู่กับคนทั้งหลายที่ฟังพระคำของพระเจ้านั้น⁴⁵ ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ตซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ได้ลงมาอยู่กับคนต่างชาติด้วย⁴⁶ เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่าง ๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า⁴⁷ “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เหมือนกันกับเรา โดยไม่ให้เขาทำพิธีมุดน้ำได้เล่า”⁴⁸ เปโตรจึงสั่งให้เขาทำพิธีมุดน้ำในพระนามของพระเจ้าผู้เป็นนาย และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรพักอยู่กับเขาก็กสองสามวัน

กิจการ 11

เปโตรชี้แจงเรื่องการเห็นนิมิตของพระเจ้า

¹ ฝ่ายพวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในมณฑลยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระคำของพระเจ้าเหมือนกัน² เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่หน้ตจึงได้ต่อว่าท่าน³ ว่า “ทำไมจึงไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ต และรับประทานอาหารกับเขา”⁴ เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า⁵ “เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟา และกำลังอธิษฐานสวดอ้อนวอนก็เคลิ้มหลับไป แล้วเห็นสิ่งหนึ่งเป็นเหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาทั้งสี่มุม จากฟ้ามาหาข้าพเจ้า⁶ ครั้นข้าพเจ้าจ้องดูผ้านั้น ก็ได้เห็นสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า⁷ แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด’⁸ แต่ข้าพเจ้าบอกพระองค์ว่า ‘ไม่ได้หรอก พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของต้องห้ามหรือสิ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้า่น้อยเลย’⁹ แต่มีเสียงพูดจากฟ้าครั้งที่สองว่า ‘สิ่งที่พระเจ้าได้ชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม’¹⁰ พระองค์กล่าวเช่นนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งหมดก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก”

เปโตรชี้แจงเรื่องการไปเมืองซีซารียา

11 “ในตอนนี้ ก็มีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ ได้รับใช้มาจากเมืองซีซารียา มาหาข้าพเจ้า 12 พระวิญญาณจึงบอกให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหลายก็ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงได้เข้าไปในบ้านของผู้นั้น 13 ผู้นั้นจึงพูดกับพวกเราว่า ‘ตัวท่านก็ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกกล่าวว่า ‘จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 14 เปโตรนั้นจะพูดให้เจ้าฟังเป็นคำพูดซึ่งจะให้เจ้ากับทั้งครอบครัวของเจ้าหลุดพ้น’ 15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นพูดข้อความนั้น พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ก็มาอยู่กับเราทั้งหลาย เหมือนกับที่ได้ลงมาอยู่กับพวกเราในตอนต้นนั้น 16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำพูดของพระเจ้าผู้เป็นนาย ซึ่งพระองค์กล่าวไว้ว่า ‘ยอห์นได้รับพิธีมรดกน้ำก็จริงอยู่ แต่พวกท่านทั้งหลายจะรับพิธีมรดกน้ำโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์’ 17 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ให้ของประทานแก่เขาเหมือนกับให้แก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่า ที่จะขัดขืนพระเจ้าได้” 18 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นไม่พูดอะไร แล้วได้ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้เมตตาแก่คนต่างชาติให้กลับหลังหันจากความผิดบาปจนได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานด้วย”

ชุมชนของพระเจ้าที่เมืองอันติโอก

19 ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และได้กล่าวพระคำของพระเจ้าแก่พวกยิวพวกเดียว 20 และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซริน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้เผยแพร่มารมย์ของพระเจ้า เรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย 21 และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้เป็นนายอยู่กับเขา คนมากมายได้เชื่อและกลับมาหาพระองค์ 22 ชาวนี้ก็เลื่องลือไปยังชุมชนของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก 23 เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้ายิ่งใหญ่ จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับพระเจ้าผู้เป็นนาย

บารนาบัสไปพบเซโลที่เมืองทาร์ซัส

24 บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าอย่างบริบูรณ์ จำนวนคนที่เข้าเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าผู้เป็นนายก็เพิ่มขึ้น 25 บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซโล 26 เมื่อพบแล้วจึงพาท่านมายังเมืองอันติโอก ต่อมาคนทั้งสองได้ประชุมกันกับชุมชนของพระเจ้าตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนมากมาย และในเมืองอันติโอกนั่นเอง พวกเขาถูกเรียกอย่างค้ำประกันในภาษากรีกว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

คำพยากรณ์เรื่องจะเกิดการกันดารอาหาร

27 ในตอนนี้มีพวกศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติโอก 28 มีผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นพูดโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ว่าจะเกิดการ

กัณฑ์การอาหารอย่างใหญ่หลวงทั่วแผ่นดินโลก การกัณฑ์การอาหารนั้นได้เกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอุส ซีซาร์²⁹ พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะบริจาคตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในมณฑลยูเดีย³⁰ เขาจึงได้ทำเช่นนั้น และฝากไปกับบารนาบัส และเซาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้อาวุโสในชุมชนของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม

กิจการ 12

ยากอบถูกฆ่าเปโตรถูกจำคุก

¹ ในตอนนั้นกษัตริย์เฮโรดได้ข่มเหงทำร้ายบางคนในชุมชนของพระเจ้า ² ท่านได้ใช้ดาบฆ่ายากอบอัยของยอห์น ³ เมื่อท่านเห็นว่าการทำเช่นนั้นเป็นที่พอใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย นี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างงานฉลองเทศกาลปัสกา ⁴ เมื่อจับเปโตรแล้วจึงให้ขังคุกไว้ และให้ทหารสี่หมู่เฝ้าละศีคนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อผ่านงานฉลองเทศกาลปัสกาไปแล้วจะพาออกมาให้กับคนทั้งหลาย ⁵ เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกขังไว้ในคุก แต่ว่าชุมชนของพระเจ้าได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรด้วยความกระตือรือร้น

ทูตสวรรค์ปรากฏตัวแก่เปโตรในเรือนจำ

⁶ ในคืนวันนั้นเอง เมื่อเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูเรือนจำ ⁷ ในตอนนั้น มีทูตสวรรค์ของพระเจ้าเป็นนายมาปรากฏและมีแสงสว่างส่องเข้ามาในเรือนจำ ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงเอามือกระตุ้นที่ส้นเท้าของเปโตรให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็ว ๆ” โขนั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร ⁸ ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงบอกเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็เชื่อตาม ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงบอกเปโตรอีกว่า “จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด”

ทูตสวรรค์ช่วยเปโตรพ้นจากการคุมขัง

⁹ เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการที่ทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง คิดว่าได้เห็นในนิมิต ¹⁰ เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่ง และที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้คนทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้หายวับไปจากเปโตร ¹¹ ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงกล่าวว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้อย่างแน่นอนแล้วว่า พระเจ้าผู้เป็นนายได้ใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากน้ำมือของเฮโรด และพ้นจากการปองร้ายของพวกยิว”

เปโตรที่หน้าบ้านของยอห์นมาระโก

¹² เมื่อเปโตรคิดเช่นนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก อยู่ที่นี่มีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานสวดอ้อนวอนกันอยู่ ¹³ พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟังเสียงนั้น ¹⁴ เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่ได้เปิดประตู แต่แอบเข้าไปบอกคน

อยู่ในบ้านว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู¹⁵ คนทั้งหลายจึงพูดกับผู้หญิงคนนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้าไปแล้วหรือ?” แต่ผู้หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ เขาทั้งหลายจึงว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร”¹⁶ ฝ่ายเปโตรยังยืนเกาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก¹⁷ แต่เปโตรโบกมือไม่ให้เขาพูดอะไร และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่พระเจ้าผู้เป็นนายได้นำท่านออกจากเรือนจำได้อย่างไร แล้วท่านบอกคนเหล่านั้นว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้รู้เถิด” เปโตรจึงออกไปที่อื่น

เฮโรดได้สวนทหารยาม

¹⁸ ครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขวัณหนีดีฝ่อ เพราะไม่รู้ว่ เปโตรหายไปไหน¹⁹ เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยาม และสั่งให้ฆ่าทิ้ง แล้วเฮโรดก็ออกจากมณฑลยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

ความตายของเฮโรด

²⁰ ฝ่ายเฮโรดก็โกรธกริ้วต่อให้ชาวเมืองไทระ และเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อเขาได้เอาใจปลื้มที่สที่ป็นเสนาบดีกรมวังของเฮโรดแล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกับเฮโรดอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพ จากแผ่นดินของเฮโรด²¹ เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องของพระราชา เสด็จออกนั่งบนบัลลังก์ และกล่าวปราศรัยต่อประชาชน²² เขาทั้งหลายร้องตะโกนว่า “นี่เป็นเสียงเทพเจ้าไม่ใช่เสียงมนุษย์”²³ เนื่องจากเฮโรดไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ทันใดนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าผู้เป็นนายก็ให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านไม่ได้ได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่ความตาย²⁴ แต่พระคำของพระเจ้าย่ังแพร่ขยายมากขึ้น

²⁵ ฝ่ายบาร์นาบัสกับเซาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงได้กลับไปจากกรุงเยรูซาเล็ม พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

กิจการ 13

การแต่งตั้งบาร์นาบัสและเซาโล

¹ ในตอนนั้นในชุมชนของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองอันติโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์มีบาร์นาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านีกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูให้เติบโตมาด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล² เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้พระเจ้าผู้เป็นนาย และถือศีลอดอยู่ พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้บอกเขาว่า “จงตั้งบาร์นาบัสกับเซาโลไว้สำหรับการที่เราเรียกให้เขาทำนั้น”³ เมื่อถือศีลอดและอธิษฐานสวดอ้อนวอน และเอามือปรกบาร์นาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ทั้งสองคนไป

บาร์นาบัสและเซาโลไปเผยแผ่ที่เกาะไซปรัส

⁴ เหตุฉะนั้น คนทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จึงลงไปเมืองซุเคีย และได้ลงเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส ⁵ เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้เผยแผ่พระคำของพระเจ้าในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย ⁶ เมื่อได้เดินทางตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโอสแล้ว ก็ได้เห็นชายคนหนึ่งเป็นคณิเวทมนตร์ เป็นผู้พยากรณ์เท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยซุ ⁷ อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จัสเปาโล ซึ่งเป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบาร์นาบัสกับเซาโลมา อยากจะฟังพระคำของพระเจ้า ⁸ แต่เอลิมาสคณิเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายเช่นนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบาร์นาบัสกับเซาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

เซาโลทำให้เอลิมาสตาบอด

⁹ แต่เซาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จึงมองดูเอลิมาส ¹⁰ และพูดว่า “เจ้าเป็นคนร้ายเล่ห์เหลี่ยม และมีใจโหดร้าย เป็นลูกของผีมาร เป็นศัตรูต่อความถูกต้อง เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงของพระเจ้าผู้เป็นนายให้คงอยู่หรือ?” ¹¹ ในตอนนี้ โทษทัณฑ์ของพระเจ้าผู้เป็นนายก็อยู่กับเจ้าแล้ว เจ้าจะเป็นคนตาบอดมองไม่เห็นเดือนเห็นตะวันไปอีกจดถึงเวลากำหนด” ทันใดนั้น ความมืดมัวก็เกิดขึ้นกับเอลิมาส เขาก็คลำหาคนให้จูงมือเขาไป ¹² คนผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และอัศจรรย์ใจในคำสั่งสอนของพระเจ้าผู้เป็นนาย

เปาโลและบาร์นาบัสที่เมืองอันติโอกมณฑลปิสิดีย

¹³ ฝ่ายเปาโลกับพวกของท่านก็ลงเรือออกจากเมืองปาโอสไปยังเมืองเปอร์กาในมณฑลปัมฟีเลีย ยอห์นได้ทิ้งพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันติโอกในมณฑลปิสิดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิวในวันสัปดาห์ ¹⁵ เมื่ออ่านหนังสือธรรมบัญญัติกับหนังสือสดุดีพยากรณ์แล้ว เจ้าอาวาสวัดยิวจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบาร์นาบัสว่า “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำเตือนสติ แก่คนทั้งหลายก็เชิญพูดไปเถิด”

เปาโลเล่าเรื่องบรรพบุรุษของพวกยิว

¹⁶ ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า “พี่น้องที่เป็นชนชาติอิสราเอล และพี่น้องที่ยำเกรงพระเจ้า จงฟังให้ดีๆ เถิด ¹⁷ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้เลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาขยายตัวขึ้นเมื่อตอนที่ยังเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ และพระองค์ได้นำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยฤทธานุภาพอันใหญ่หลวง ¹⁸ พระเจ้าได้อุดหนุนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี ¹⁹ เมื่อพระองค์ได้ล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็แบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก ²⁰ ภายหลังพระองค์ได้ให้พวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงซามูเอลศาสดาพยากรณ์ ²¹ ในตอนนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มิกษัตริย์พระเจ้าจึงได้ประทานซาอูลลูกชายศิซจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครอบสี่สิบปี”

เปาโลเล่าเรื่องราวพระเยซูเป็นเชื้อสายของดาวิด

22 “เมื่อถอดชาอูลแล้วพระองค์ได้ตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และเป็นพยานถึงดาวิดว่า ‘เราได้พบดาวิดลูกชายของเจสซีเป็นคนที่เราพอใจ เขาเป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’ 23 จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ให้ผู้ทำความหลุดพ้นให้ คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอล ตามคำสัญญาของพระองค์ 24 ก่อนที่พระองค์จะมา ยอห์นได้เผยแพร่พิธีมุดน้ำอันแสดงถึงการกลับหลังหันจากความผิดบาปให้กับชนชาติอิสราเอล 25 เวลาที่ยอห์นทำตามหน้าที่ของท่านเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า ‘พวกท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพระองค์นั้น แต่ในตอนนี้ จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังเรา ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะแก้สายผูกกรองเท้าของพระองค์’”

เปาโลเล่าเรื่องการตายของพระเยซู

26 “พี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และคนทั้งหลายผู้ใดที่ยำเกรงพระเจ้า ข่าวเรื่องความหลุดพ้นนี้ได้ประทานมาถึงพวกท่านทั้งหลายแล้ว 27 ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกสมัชชิกสภาศาสนาไม่ได้รู้จักพระองค์ หรือไม่เข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ที่เคยอ่านกันทุกวันศิลา จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์ 28 ถึงแม้ว่าหาความผิดอะไรก็ก็ตามในพระองค์ที่ควรให้ตายไม่ได้เลย แต่พวกเขาก็ยังขอปีศาจให้ฆ่าพระองค์เสีย 29 เมื่อทำจนสำเร็จทุกอย่างตามที่มิเชียนไว้แล้วว่าด้วยเรื่องของพระองค์ เขาจึงนำศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปฝังไว้ในอุโมงค์”

เปาโลเล่าเรื่องการเป็นขึ้นมาจากตายของพระเยซู

30 “แต่พระเจ้าได้ให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย 31 พระองค์ปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ติดตามพระองค์จากมณฑลกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลาหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานฝ่ายพระองค์แก่คนทั้งหลาย 32 พวกเรานำबरรมีนีมาแจ้งแก่พวกท่านทั้งหลายว่า คำสัญญาที่ประทานแก่บรรพบุรุษของเรา 33 พระเจ้าได้ให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย เหมือนกับมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นลูกของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’ 34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ไม่ให้กลับเน่าเปื่อยอีกเลย พระเจ้าจึงกล่าวเช่นนั้นว่า ‘เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราที่ได้สัญญาไว้กับดาวิด’”

เปาโลเล่าเรื่องคำทำนายเรื่องของพระเยซู

35 “เพราะพระเจ้ากล่าวไว้ในหนังสือสดุดีเล่มอื่นว่า ‘พระองค์จะไม่ให้ผู้มีบุญของพระองค์เน่าเปื่อยไป’ 36 ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ทำตามในชั่วชีวิตของท่านตามใจของพระเจ้า และได้ล่วงลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เน่าเปื่อยไป 37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ให้เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ไม่ได้ประสบความเน่าเปื่อยเลย 38 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่พวกท่านทั้งหลาย 39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุก

อย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยบัญญัติหรือศีลของโมเสส ⁴⁰ เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เพื่อคำพูดของศาสดาพยากรณ์ที่กล่าวไว้นี้จะไม่เกิดกับพวกท่านทั้งหลาย คำกล่าวนั้นว่า ⁴¹ ‘เจ้าทั้งหลายผู้เป็นคนขี้สงสัยและหมิ่นประมาทความจริงของเรา เจ้าผู้ที่จะถึงซึ่งความพินาศ จงพิจารณาให้ดีแล้วเจ้าจะประหลาดใจ เพราะเราจะทำหน้าที่ของเราในสมัยของเจ้า เมื่อมีคนมาพูดให้เจ้าฟังเจ้าก็จะไม่เชื่อเลย’”

คนต่างชาติอ้อนวอนอัครทูตสอนเขาอีก

⁴² เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากวัดหรือสุเหร่าของเขาไปแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ้อนวอนให้คนทั้งสองสั่งสอนคำเหล่านั้นแก่เขาอีก ในวันสี่ลหน้า ⁴³ เมื่อคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างแยกย้ายไปจากวัดหรือสุเหร่ายิวแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจาริตยิวที่ยำเกรงพระเจ้าได้ติดตามเปาโลและบารนาบัสไป คนทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวคัดค้านคำสอนของเปาโล

⁴⁴ ครั้นถึงวันสี่อีกครั้งหนึ่ง คนเกือบทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระคำของพระเจ้า ⁴⁵ แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายเช่นนั้นก็มีใจจิกฉา ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงขนาดพูดสบประมาทท่าน ⁴⁶ ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้าหาญ ได้กล่าวว่า “จำเป็นที่จะต้องพูดพระคำของพระเจ้าให้พวกท่านทั้งหลาย ฟังก่อน แต่เมื่อพวกท่านทั้งหลายไม่ฟัง และตัดสินใจว่าตัวเองไม่สมควรที่จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน ในตอนนี้ พวกเราจะมุ่งหน้าไปหาคนต่างชาติ ⁴⁷ เพราะพระเจ้าผู้เป็นนายได้บอกเราเช่นนี้ว่า ‘เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายหลุดพ้น ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’”

ผลกระทำของคำสอนต่อพวกยิวและต่างชาติ

⁴⁸ ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินเช่นนั้นก็มีคามยินดี และได้ยกย่องสรรเสริญพระคำของพระเจ้าผู้เป็นนาย และคนทั้งหลายที่พระองค์หมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานก็ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ⁴⁹ พระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น ⁵⁰ แต่พวกยิวได้ยุยงพวกผู้หญิงที่มีหน้าตาในสังคมที่นับถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้ข่มเหง และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา ⁵¹ ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงปิดประตูออกจากท่าของท่านเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอีโคเนียม ⁵² แต่พวกสาวกก็ประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ และมีความชื่นชมยินดี

กิจการ 14

เปาโลและบารนาบัสที่เมืองอีโคเนียม

¹ ที่เมืองอีโคเนียมก็เป็นเหมือนกัน คือเปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว ได้สั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกมากมายได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ² แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุแหย่คนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง ³ ฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนานหน่อย มีใจกล้าหาญออก

พระนามของพระเจ้าผู้เป็นนาย และพระองค์ได้รับรองพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดยให้คนทั้งสองทำ
หมายสำคัญ และการอัศจรรย์ได้⁴ แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว
และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครทูต⁵ เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมกันคิดจะ
ทำการอภัยส และเอาก่อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส⁶ คนทั้งสองรู้แล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในมณฑลลิ
คาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับหมู่บ้านที่อยู่ล้อมรอบ⁷ และได้เผยแผ่บาร์มีของพระเจ้าอยู่ที่นั่น

เปาโลรักษาคนง่อยที่เมืองลิสตรา

⁸ ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ ขาของเขาไม่มีแรง เขาพิการตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา เกิดมา
ไม่เคยเดินเลย⁹ คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงจ้องมองดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าพอ
จะหายโรคได้¹⁰ จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง” คนนั้นก็กระโดดขึ้น แล้วก็เดินไป¹¹ เมื่อ
คนทั้งหลายเห็นการที่เปาโลได้ทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า “เทพเจ้าแปลงกายเป็นมนุษย์
ลงมาหาเราแล้ว”¹² เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า เทพเจ้าซุส และเรียกเปาโลว่า เทพเจ้าเฮอร์เมส เพราะเปาโล
เป็นผู้นำในการพูด¹³ บุโรหิตประจำรูปเทพเจ้าซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงวัว และถือพวงมาลัยมายังประตู
เมือง หมายจะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน

เปาโลบอกชาวเมืองถึงเหตุที่คนง่อยหาย

¹⁴ แต่เมื่ออัครทูตบารนาบัสกับเปาโลได้ยินเช่นนั้น จึงได้ฉีกเสื้อผ้าของตน วิ่งเข้าไปท่ามกลางคน
ทั้งหลายร้องเสียงดัง¹⁵ ว่า “ท่านทั้งหลาย ทำไมพวกท่านจึงพากันทำเช่นนี้ เราเป็นคนธรรมดาเหมือนกัน
กับพวกท่านทั้งหลายนั้นแหละ และมาเผยแผ่บาร์มีของพระเจ้า ให้พวกท่านหันกลับจากสิ่งไม่มี
ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ พระองค์เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่ง
สารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น¹⁶ ในสมัยก่อนพระองค์ได้ยอมให้ประชาชาติทั้งหลายประพฤติตามชอบใจ
¹⁷ แต่พระองค์ไม่ได้ให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทำดีกับเราทั้งหลาย คือให้ฝนตกจากฟ้า และให้มีฤดูเกิด
ผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี”¹⁸ ถึงแม้ว่าเปาโลกับบารนาบัสจะได้คัดค้าน
และตักเตือนเช่นนั้นแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถที่จะห้ามผู้คนเหล่านั้นไม่ให้กราบไหว้บูชาคนทั้งสอง

เปาโลถูกหินขว้างจนเขาคิดว่าตายแล้ว

¹⁹ แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอก และเมืองอิโคนิยม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว
เขาก็ได้เอาก่อนหินขว้างเปาโล และลากท่านออกไปจากเมือง คิดว่าท่านตายแล้ว²⁰ แต่พวกสาวกได้ล้อมท่าน
ไว้ แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันต่อมาท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส²¹ และเมื่อคนทั้ง
สองได้เผยแผ่บาร์มีของพระเจ้าในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนทั้งหลายแล้ว จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา
เมืองอิโคนิยม และเมืองอันทิโอกอีก²² และทำให้ใจของสาวกทั้งหลายแข็งแรงขึ้น คนทั้งสองได้เตือนเขา
ให้ดำรงอยู่ในความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบาก จนกว่าจะ

ได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า²³ เมื่อคนทั้งสองได้เลือกตั้งผู้รับใช้พระเจ้าไว้ทุกชุมชนของพระเจ้า และได้
อธิษฐานสวดอ้อนวอนและถือศีลอดฝักสากไว้กับพระเจ้าผู้เป็นนายที่เขาเชื่อฟังอาศัยนั้น

เปาโลบารนาบัสกลับมายังเมืองอันติโอกในซีเรีย

²⁴ หลังจากคนทั้งสองได้ข้ามมณฑลปิสิดียก็มายังมณฑลบัมฟีเลีย²⁵ เมื่อได้กล่าวพระคำของ
พระเจ้าในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัตทาลิยา²⁶ และแล่นเรือจากที่นั่นไปยังเมืองอันติโอก
คือเมืองที่คนทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้ทำการที่คนทั้งสองได้ทำสำเร็จมาแล้วนั้น
²⁷ เมื่อมาถึง คนทั้งสองได้เรียกประชุมชุมชนของพระเจ้า และได้เล่าให้เขาฟังถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้า
ได้ทำร่วมกับเขา กับที่พระองค์ได้เปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า²⁸ แล้วคนทั้งสองจึงอยู่ที่
นั้นกับพวกสาวกเป็นเวลาช้านาน

กิจการ 15

ความขัดแย้งเรื่องพิธีสัณฑ์และความหลุดพ้น

¹ มีบางคนลงมาจากมณฑลยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าไม่เข้าสัณฑ์ตามธรรมเนียมของ
โมเสส จะหลุดพ้นไม่ได้”² เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงมีการโต้เถียงกันระหว่างเปาโล และบารนาบัสกับคนเหล่านั้น
เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโล และบารนาบัสกับคนอื่น ๆ ในพวกนั้นให้ขึ้นไปหารือกับอัครทูต และผู้อาวุโสใน
กรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่ถกเถียงกันนั้น³ ชุมชนของพระเจ้าได้จัดส่งคนเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลัง
ข้ามมณฑลฟินิเซียกับมณฑลสะมาเรีย ท่านได้พูดถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับหลังหันจากความผิดบาป
ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดี⁴ เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ชุมชนของพระเจ้า อัครทูต และผู้อาวุโสทั้งหลายได้
ต้อนรับท่าน แล้วท่านจึงเล่าให้คนเหล่านั้นฟังถึงเหตุการณ์ทั้งหลาย ที่พระเจ้าได้ให้ท่านทำงานของ
พระองค์⁵ แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควร
ต้องให้เขาเข้าสัณฑ์ และสั่งให้เขาถือตามบัญญัติหรือศีลของโมเสส

การประชุมของอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม

⁶ ฝ่ายอัครทูตกับผู้อาวุโสทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น⁷ เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว
เปโตรจึงยืนขึ้นพูดกับเขาว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านทั้งหลายรู้ที่อยู่ว่า ตอนแรกนั้นพระเจ้าได้เลือก
ข้าพเจ้าจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้เผยแผ่พระคำแห่งบารมีของพระเจ้าให้คนต่างชาติฟังและเชื่อฟัง
อาศัยในพระเจ้า⁸ พระเจ้าผู้รู้จักจิตใจมนุษย์ได้รับรองคนต่างชาติ และได้ให้พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์แก่เขา
เหมือนกับได้ให้แก่พวกเรา⁹ พระองค์ไม่ได้ถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ชำระล้างใจเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความ
เชื่อเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า¹⁰ ถ้าเป็นเช่นนั้น ทำไมพวกท่านทั้งหลายจึงลองติกับพระเจ้า โดยวางแอกใส่
คอของพวกสาวกที่บรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว¹¹ แต่เราเชื่อว่า เราเองก็หลุดพ้นโดย
พระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายเหมือนกันกับเขา”

ความคิดเห็นของยากอบ

¹² ฝ่ายคนทั้งหลายก็ไม่พูดอะไร ฟังบาร์นาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทำในหมู่พวกต่างชาติ ¹³ ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้าเถิด ¹⁴ ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้เยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ ¹⁵ คำของศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้ายก สอดคล้องกับเรื่องนี้ เหมือนกับที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ¹⁶ ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดที่พังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างพังไปแล้วนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ ¹⁷ เพื่อคนอื่น ๆ จะได้แสวงหาพระเจ้าผู้เป็นนาย คือคนต่างชาติทั้งหลายที่เราจองไว้แล้ว ¹⁸ พระเจ้าผู้เป็นนาย ผู้ได้แจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้รู้ตั้งแต่โบราณกาล ได้กล่าวไว้แล้ว’ ¹⁹ เหตุฉะนั้น ตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติที่กลับมาหาพระเจ้า ²⁰ แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นจากสิ่งที่เป็นมลทินเนื่องจากรูปเคารพ การล่วงประเวณี การกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการกินเลือด ²¹ เพราะว่าตั้งแต่โบราณมา ในทุกเมืองมีคนเผยแผ่เรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านบัญญัติหรือศีลของท่านในวัด หรือสุเหร่าของพวกยิวทุกวันสัปดาห์”

ความเห็นของที่ประชุมอัครทูต

²² ขณะนั้น อัครทูตและผู้อาวุโสทั้งหลายกับทุกคนในชุมชนของพระเจ้า เห็นดีเห็นงามที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอกกับเปาโล และบาร์นาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บาร์ซซาบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง ²³ เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า “อัครทูตและผู้อาวุโสและพวกพี่น้อง ขอฝากคำมั่นมายังพวกท่านทั้งหลาย ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ที่อยู่ในเมืองอันติโอก มณฑลซีเรีย และมณฑลซัสซีเซีย ²⁴ เพราะพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้า ได้พูดให้พวกท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านวุ่นวายไป เพราะเขาสอนว่า ‘ท่านต้องเข้าสุหนัตและทำตามบัญญัติหรือศีล’ แม้ว่าเราไม่ได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า ²⁵ พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังพวกท่านทั้งหลายพร้อมกับบาร์นาบัส และเปาโล ผู้เป็นที่นับถือของเรา ²⁶ และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา”

การกระทำหลังจากตกลงกันแล้ว

²⁷ “เหตุฉะนั้น พวกข้าพเจ้าจึงใช้ยูดาส กับสิลาสมาเป็นผู้ที่จะเล่าข้อความนี้กับท่านทั้งหลายด้วยปากของท่านเอง ²⁸ เพราะว่า พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และพวกข้าพเจ้าก็เห็นดีเห็นงาม ที่จะไม่วางภาระให้ท่านท่านทั้งหลายแบก เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น ²⁹ คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดเว้นการกินสิ่งของที่เขาคินบูชาแก่รูปเคารพ การกินเลือด การกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดเว้นสิ่งเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ท่านอยู่เย็นเป็นสุขเถิด”

การให้กำลังใจแก่ชุมชนของพระเจ้า

³⁰ เมื่อลาจากกันแล้ว คนเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งหลายมาประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้ ³¹ เมื่ออ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำให้กำลังใจนั้น ³² ฝ่ายยูดา สกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้ให้กำลังใจพวกพี่น้องหลายประการให้เขาเข้มแข็งขึ้น ³³ ครั้นพักอยู่ที่นั่นระยะหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไป พวกพี่น้องจึงได้ฝากความปรารถนาติดกับเขาไปถึงอัครทูต ³⁴ ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ที่นั่นต่อไป ³⁵ แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนเผยแผ่พระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

เปาโลแยกการทำงานกับบารนาบัส

³⁶ เมื่อเวลาผ่านไปหลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า “ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้เผยแผ่พระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายไว้ ไปดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง” ³⁷ ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์น ผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย ³⁸ แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะเที่ยวก่อนนั้นยอห์นได้หนีจากคนทั้งสองที่มณฑลปัมฟีเลีย และไม่ได้ไปทำงานด้วยกัน ³⁹ แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกจากกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส ⁴⁰ แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากคนทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้ว ท่านก็จากไป ⁴¹ ท่านจึงได้ไปทั่วมณฑลซีเรียกับมณฑลซีลีเซียให้กำลังใจแก่ชุมชนของพระเจ้าให้เข้มแข็งขึ้น

กิจการ 16

เปาโลให้ทิโมธีทำพิธีเข้าสู่น้ำ

¹ ฝ่ายเปาโลได้ไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และในตอนนั้น มีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี มารดาของท่านเป็นคนยิวที่มีความเชื่อเพ่งอาศัยในพระเจ้าแล้ว แต่บิดาของท่านเป็นคนกรีก ² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอิโคเนียม ³ เปาโลอยากจะพาท่านไปด้วย จึงให้เข้าสู่น้ำเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้น ๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของท่านเป็นคนกรีก ⁴ เมื่อคนเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่าง ๆ ก็ได้ส่งหนังสือขอตกลงของอัครทูต และผู้อาวุโสในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้ทำตาม ⁵ ชุมชนของพระเจ้าทั้งหลายจึงเข้มแข็งในความเชื่อเพ่งอาศัยในพระเจ้า และมวลสมาชิกได้เพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน

นิมิตของเปาโลเรื่องชาวชาวมาซิโดเนีย

⁶ เมื่อคนเหล่านั้นไปทั่วมณฑลฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ห้ามไม่ให้กล่าวพระคำของพระเจ้าในมณฑลเอเชีย ⁷ เมื่อไปยังมณฑลมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังมณฑลบิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเจ้าห้ามไว้ไม่ให้ไป ⁸ แล้วคนเหล่านั้นได้เดินทางผ่านมณฑลมิเซียลงมายังเมืองโตรัส ⁹

ในเวลากลางคืนเปาโลได้เห็นนิมิตว่า มีผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ่อนน้อมว่า “ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในมณฑลมาซิโดเนียด้วย” ¹⁰ ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว พวกเราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังมณฑลมาซิโดเนีย เพราะเห็นอย่างแน่อนว่า พระเจ้าผู้เป็นนายได้เรียกให้พวกเราไปเผยแผ่ข่าวของพระเจ้าแก่คนในมณฑลนั้น

นางลิเดียกลับใจเชื่อในพระเจ้า

¹¹ เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะซาโมธรัสและถึงวันใหม่ก็ถึงเมืองเนอาปอลิส ¹² เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟีลิปปี ที่เป็นเมืองเอกในมณฑลมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้นของกรุงโรม พวกเราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน ¹³ ในวันสี่พวกเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐานสวดอ่อนน้อม จึงได้นั่งคุยกันกับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น ¹⁴ มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทิรา เป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ผู้หญิงคนนั้นได้ฟังพวกเรา และพระเจ้าผู้เป็นนาย ได้เปิดใจของเธอให้สนใจในคำพูดซึ่งเปาโลได้กล่าว ¹⁵ เมื่อผู้หญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้ทำพิธีศรัทธาแล้วจึงอ่อนน้อมพวกเรว่า “ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าผู้เป็นนาย ก็เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” และเธอได้วิงวอนจนพวกเราขัดไม่ได้

เปาโลขับผีหโมดออกจากหญิงสาวคนหนึ่ง

¹⁶ เมื่อพวกเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน สวดอ่อนน้อม มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหโมดเข้าได้มาหาพวกเรา เธอได้ทำนายทายทักให้พวกเจ้านายของเธอได้เงินมากมาย ¹⁷ หญิงสาวคนนั้นติดตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มาเผยแผ่ข่าวทางหลุดพ้นแก่เราทั้งหลาย” ¹⁸ เธอทำเช่นนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า “ข้าพเจ้าขอสั่งเอ็งว่า ในพระนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เอ็งจงออกมาจากนางเดี๋ยวนี้” ผีนนั้นก็ออกมาในตอนนั้น

เปาโลและสิลาสถูกจับกุมขังคุก

¹⁹ ส่วนพวกนายของเธอเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาก็จับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ ยังที่ว่าการเมือง ²⁰ เมื่อลากมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงได้พูดว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายในเมืองของเรา ²¹ และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราชาวโรมันไม่ควรจะรับหรือนับถือเลย” ²² ประชาชนก็ได้ลุกฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้ดึงเสื้อของคนทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยตีด้วยไม้เรียว ²³ เมื่อโบยหลายทีแล้วจึงให้ขังไว้ในคุก และกำชับผู้คุมให้รักษาไว้ให้มั่นคง ²⁴ ผู้คุมเมื่อรับคำสั่งเช่นนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปขังไว้ในห้องชั้นใน เอาข้อใส่เท้าไว้แน่นหนา

ผู้คุมนักโทษเชื่อในพระเจ้า

²⁵ เวลาประมาณเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานสวดอ่อนน้อมและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ ²⁶ ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากฐานของคุกสั่นสะเทือน และประตูคุก

เปิดออกหมดทุกบาน เครื่องจำจงก็หลุดออกจากพวกเขาสิ้นทุกคนทันที²⁷ ฝ่ายผู้คุมตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวตาย²⁸ แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย พวกเราทั้งหลายทุกคนไม่ได้หนีไปไหน”²⁹ ผู้คุมจึงสั่งให้จุดไฟมาแล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส³⁰ และพาคนทั้งสองออกมาแล้วว่า “เจ้านายขอรับ ข้าน้อยจะต้องทำอย่างไรจึงจะหลุดพ้นได้”³¹ เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อเพื่องอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย และเจ้าจะหลุดพ้นได้ทั้งครอบครัวของเจ้า”³² คนทั้งสองจึงได้สั่งสอนพระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายให้ผู้คุม และคนทั้งหลายที่อยู่ในบ้านของเขา³³ ในตอนกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง ผู้คุมจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเชียน และในขณะนั้นผู้คุมก็ได้ทำพิธีมนต์น้ำพร้อมทั้งคนในครอบครัวของเขา³⁴ แล้วได้พาคนทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงเพื่อแสดงความยินดี เพราะเขาได้เชื่อเพื่องอาศัยในพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวของเขาแล้ว

เจ้าเมืองนำเปาโลและสิลาสออกจากเรือนจำ

³⁵ ครั้นถึงเวลาเช้า เจ้าเมืองจึงใช้พวกตำรวจไป สั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย”³⁶ ผู้คุมจึงบอกเปาโลว่า “เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด”³⁷ แต่เปาโลพูดกับเขาทั้งหลายว่า “เขาได้เชียนพวกเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมันต่อหน้าคนทั้งหลาย ก่อนจะได้ตัดสินความ และได้ขังพวกเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะขับไล่ให้เราเราออกไปเป็นการลับหรือ? ทำเช่นนั้นไม่ได้ ให้เขามาพาพวกเราออกไปเถิด”³⁸ พวกตำรวจจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าคนทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมันก็ตกใจมาก³⁹ จึงมาอ่อนน้อนคนทั้งสอง เมื่อพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปจากเมือง⁴⁰ คนทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดให้กำลังใจให้เขาแล้วก็ลาจากไป

กิจการ 17

เปาโลกับสิลาสที่เมืองเธสะโลนิกา

¹ เมื่อเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรี และเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว² เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสี่³ และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วเป็นขึ้นมาจากความตายและกล่าวต่อไปว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่ข้าพเจ้าเผยแผร์แก่พวกท่านทั้งหลายคือพระผู้เป็นพระศรีอาริย์”⁴ บางคนในพวกเขาก็เชื่อเพื่องอาศัยในพระเจ้า และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกมากมายที่ยำเกรงพระเจ้า และผู้หญิงที่เป็นคนสำคัญ ๆ ก็มีไม่น้อย

คนพาลบุกบ้านของเจสัน

⁵ แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมามากมาย ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของเจสัน ตั้งใจจะพาคนทั้งสองออกมาให้คนทั้งหลาย ⁶ เมื่อไม่พบจึงลากเจสันกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องเรียนว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นพวกที่จะคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่แล้ว” ⁷ เจสันรับรองเขาไว้ และคนเหล่านั้นได้ฝ่าฝืนคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือเยซู” ⁸ เมื่อประชาชนและเจ้าเมืองได้ยินดังนั้นก็ระแวงใจ ⁹ จึงได้ให้ประกันโตเจสันกับคนอื่น ๆ แล้วก็ปล่อยไป

เปาโลกับสิลาสที่เมืองเบโรอา

¹⁰ ครั้นถึงยามเย็น พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา เมื่อถึงแล้วท่านจึงได้เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว ¹¹ ชาวยิวเมืองนั้นจิตใจสูงกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา เพราะเขาได้รับเอาพระคำของพระเจ้าด้วยความเต็มใจ และคันคุดพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะเป็นความจริงดังกล่าหรือไม่? ¹² เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า พร้อมกับผู้หญิงชาวกรีกที่มีฐานะสูง และทั้งผู้ชายก็มีอยู่ไม่น้อย ¹³ แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาเห็นว่า เปาโลได้สั่งสอนพระคำของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนอยู่ที่นั่นด้วย ¹⁴ ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น ¹⁵ คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้ว เขาก็จากไป

เปาโลถูกจับที่กรุงเอเธนส์

¹⁶ เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจ เพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง ¹⁷ เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในวัดหรือสุเหร่ากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน ¹⁸ นักปรัชญาบางคนในพวกเอปิกูเรีย และในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้จะใคร่มาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คนอื่นกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย ¹⁹ เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า “เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร” ²⁰ เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าคุณเหล่านั้นมีความหมายว่าอย่างไร” ²¹ เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ ๆ

เปาโลกล่าวแก้คดีที่กรุงเอเธนส์

²² ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเขาอารีโอแล้วกล่าวว่า “ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าท่านทั้งหลายเป็นนักศาสนาในทุกเรื่อง” ²³ เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่งของท่านนั้สการนั้น

ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังนมัสการอยู่²⁴ พระเจ้าผู้สร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้สถิตในปุชนิยะสถานซึ่งมีมนุษย์ทำได้²⁵ การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์เป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก²⁶ พระองค์ได้สร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกัน ให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้กำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่²⁷ เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหา ก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย²⁸ ด้วยว่า ‘เรามีชีวิต และไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า ‘เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์’”

เปาโลยืนยันว่าพระเจ้าไม่ใช่เงินและทอง

29 “เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์³⁰ ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโง่เขลาอยู่ พระเจ้ามองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ส่งมนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่ง ให้กลับหลังหันจากความผิดบาป³¹ เพราะพระองค์ได้กำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้เลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้โปรดให้ท่านองค์นั้นเป็นขึ้นมาจากความตาย”

เปาโลถูกเยาะเย้ยถากถาง

32 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่น ๆ ว่า “เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป”³³ แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา³⁴ แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ในคนเหล่านั้นมีติโมธีอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่น ๆ ด้วย

กิจการ 18

เปาโล พบอาควิลลา และปริสซิลลาที่เมืองโครินธ์

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์² ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่พึ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสซิลลา เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัส มีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น³ และเพราะมีอาชีพอย่างเดียวกันท่านจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน⁴ เปาโลได้โต้เถียงในวัดหรือสุเหร่าทุกวันสัปดาห์ ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก

เจ้าอาวาสวัดยิวเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

⁵ พอสืลากับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการสนใจ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่า พระเยซูเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ ⁶ แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเอง และกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า “ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ” ⁷ ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่ออียุสทัส ซึ่งเป็นผู้นมัสการพระเจ้า บ้านของเขายู่ติดกับวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว ⁸ ฝ่ายคริสปัสนาเจ้าอาวาสวัด กับทั้งครวัเรียนของท่าน ได้เชื่อฟังอาศัยในองค์พระเจ้าผู้เป็นนาย และชาวโครินธ์หลายคน เมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าและทำพิธีมนต์น้ำ ⁹ และพระเจ้าผู้เป็นนายได้กล่าวกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่านิ่งเสีย ¹⁰ เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้าได้ ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก” ¹¹ เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขา และสั่งสอนพระคำของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

พวกยิวลุกฮือขึ้นต่อสู้เปาโลที่มณฑลอาคาญา

¹² แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการมณฑลอาคาญา พวกยิวได้ลุกฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา ¹³ ฟ้องว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย” ¹⁴ เมื่อเปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย ¹⁵ แต่เมื่อเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับข้อและบัญญัติหรือศีลของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่อาจเป็นผู้พิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น” ¹⁶ ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษา ¹⁷ เขาทั้งหลายจึงจับโสสเธเนสเจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่ายิว มาเขียนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กัลปัลลิโอไม่เอาธุระเลย

เปาโลที่เมืองเอเฟซัส

¹⁸ ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วรีบไปยังมณฑลซีเรีย และปริสซิลลา กับอาควิลลา ก็ไปด้วย เปาโลได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้ ¹⁹ ครั้นมาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ให้ปริสซิลลา กับอาควิลลาอยู่ที่นี่ แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว ²⁰ เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม ²¹ แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า “ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส

เปาโลที่เมืองซีซารียา

²² ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปคำนับชุมชนของพระเจ้าแล้วลงไปยังเมืองอันติโอก ²³ ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทีย และฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อย ๆ เพื่อจะเป็นกำลังใจให้พวกสาวก

อปอลโลประกาศที่เมืองเอเฟซัส

²⁴ มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส ²⁵ อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางของพระเจ้าผู้เป็นนาย และมีความกระตือรือร้นในการกล่าวสั่งสอนโดยละเอียด ถึงเรื่องพระเจ้าผู้เป็นนาย ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงพิธีมน้ำของยอห์นเท่านั้น ²⁶ ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว แต่เมื่ออาควิลากับปริสซิลลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ²⁷ ครั้นอปอลโลจะใคร่ไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังอาศัยในพระคุณนั้นอย่างมากมาย ²⁸ เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระศรีอาริย์

กิจการ 19

เปาโลสอบถามเรื่องการรับพระวิญญาณ

¹ ต่อมาขณะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามมณฑลฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน ² จึงถามเขาว่า “ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าแล้วนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์หรือเปล่า” เขาตอบเปาโลว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์นั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย” ³ เปาโลจึงถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับพิธีมน้ำอันใดเล่า” เขาตอบว่า “พิธีมน้ำของยอห์น” ⁴ เปาโลจึงว่า “ยอห์นให้รับพิธีมน้ำสำแดงถึงการกลับใจนั้นหลังจากความผิดบาปก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์” ⁵ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงทำพิธีมน้ำในพระนามของพระเยซูเจ้า พระเจ้าผู้เป็นนาย ⁶ เมื่อเปาโลได้ปรกมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ก็มาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่าง ๆ และได้พยากรณ์ด้วย ⁷ คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

เปาโลสอบโต้แย้งกับพวกยิวในวัดหรือสุเหร่ายิว

⁸ เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิวด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า ⁹ แต่บางคนมีใจดีอื่นไม่ยอมเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และพูดหยาบช้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขา และพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินนัส ¹⁰ ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิว และพวกกรีกได้ยินพระคำของพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนาย ¹¹ พระเจ้าได้ทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล ¹² จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยใช้โรคนั้นก็หาย และวิญญาณชั่วก็ออกจากคน

ชาวยิวใช้พระนามของพระเยซูขับผี

13 แต่พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอผี พยายามใช้พระนามของพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย ขับวิญญาณชั่วว่า “เราส่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น” 14 พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคน ซึ่งได้ทำอย่างนั้น 15 ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า “เยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า ข้าไม่รู้จัก” 16 คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้น และเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกาย และบาดเจ็บ 17 เรื่องนั้นได้เล่าลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย ก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ

ผู้เชื่อในพระเจ้าเผาคำราเวทมนตร์

18 มีหลายคนที่ยึดถือฟังอาศัยในพระเจ้าแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น 19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาคำราของตน มาเผาสีต่อหน้าคนทั้งปวง คำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน 20 พระคำของพระเจ้า ก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย 21 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านั้นแล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วมณฑลมาซิโดเนีย กับมณฑลอากายาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปกรุงโรมด้วย” 22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคนคือทิโมธีกับเอร์สทัสไปยังมณฑลมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน่อหนึ่งนในมณฑลเอเชีย

การจลาจลที่เมืองเอเฟซัส

23 คราวนั้นเกิดการรบกวนวายมากเพราะเรื่องเกี่ยวกับทางนั้น 24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัสเป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปเจ้าแม่อาร์เทมิส ทำให้พวกช่างนั้นได้กำไรมาก 25 เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้ 26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วมณฑลเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่ผู้มีมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่เทพเจ้า 27 น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของเจ้าแม่อาร์เทมิส ซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของเจ้าแม่นั้นซึ่งเป็นที่น่าถือของบรรดาชาวมณฑลเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป”

ชาวเมืองเอเฟซัสจับเพื่อนร่วมงานของเปาโล

28 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “เจ้าแม่อาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” 29 แล้วก็เกิดการรบกวนใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาร์ิสทาร์คัสชาวมาซิโดเนีย ผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ 30 ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป 31 มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำมณฑลเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้

คนไปวิงวอนขอเปาโลไม่ให้เข้าไปในโรมมหรสพ³² บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร³³ พวกเหล่านั้นบางคนได้ด้นอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง

เจ้าหน้าที่ทะเบียนคล้อยตามชาวเมือง

³⁴ แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า “เจ้าแม่เอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”³⁵ เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้ว เขาก็กล่าวว่า “ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่าเป็นเมืองที่นมัสการเจ้าแม่เอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี³⁶ เมื่อข้อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป³⁷ ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งไม่ใช่เป็นคนปล้นพระวิหาร หรือพุดหมิ่นประมาทเจ้าแม่ของพวกท่าน³⁸ เหตุฉะนั้นถ้าแม่เดเมตรีอสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มีผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด³⁹ แต่ถ้าแม้ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย⁴⁰ ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพองแ่การจลาจลคราวนี้ได้”⁴¹ ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกประชุมกัน

กิจการ 20

เปาโลเดินทางไปมาซิโดเนียประเทศกรีซ

¹ ครั้นการวุ่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา ให้กำลังใจกันและกันแล้วก็ลาเขาไปยังมณฑลมาซิโดเนีย² เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้ว และได้ให้กำลังใจเขาเป็นอย่างมาก ท่านก็มายังประเทศกรีซ³ พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังมณฑลซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางมณฑลมาซิโดเนีย⁴ คนที่ไปยังมณฑลเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอร์บี และทิโมธี ที่ติดกับโตรฟีมัสชาวมณฑลเอเชีย⁵ แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

เปาโลเทศนาที่เมืองโตรอัส

⁶ ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาหัววันก็มาถึงพวกท่านที่เมืองโตรอัส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน⁷ ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีมหาสนิท เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน⁸ มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น⁹ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่ออุทิกัสนั่งอยู่ที่

หน้าต่าง่วงนอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โง่พลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม
เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว

เปาโลช่วยให้คนที่ตกตึกฟื้นคืนชีพ

10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า “อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา” 11
ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนทำพิธีมหาสนิทและรับประทานอาหารแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็
ลาเขาไป 12 คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็น้อมใจยินดีไม่น้อยเลย 13 ฝ่ายพวกเราที่ลง
เรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายความว่าจะไป
ทางบก 14 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก้รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลินี

การเดินทางของเปาโล

15 ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส
และหยุดพักที่โตรกเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิลัทัส 16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอ
เฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในมณฑลเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวัน
เทศกาลเพ็นเทคอสเต 17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิลัทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้อาวุโสในชุมชน
ของพระเจ้านั้นมา

เปาโลเทศนาที่เมืองเอเฟซัส

18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่เองว่า
ข้าพเจ้าได้ประพาศต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในมณฑลเอเชีย 19 ข้าพเจ้าได้
รับใช้พระเจ้าผู้เป็นนายด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึง
ข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า 20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย
ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวง และตามบ้านเรือน 21
ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อฟังอาศัยในพระ
เยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา

เปาโลบอกถึงแผนการที่จะเดินทางไปเยรูซาเล็ม

22 คุณเถิด บัดนี้พระวิญญาณพັນผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมี
อะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง 23 เว้นไว้แต่พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า
เครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่ 24 แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย
ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จ
ด้วยความปีติยินดี และทำการรับใช้ที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย คือที่จะเป็นพยานถึง
บารมีแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น 25 คุณเถิด ข้าพเจ้าเทียวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวก
ท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก 26 เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนยื่นต่อ

ท่านทั้งหลายว่า ทุกคนจะเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าก็พ้นโทษแล้ว ²⁷ เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง ²⁸ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดที่พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้ตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงชุมชนของพระเจ้า ที่พระองค์ได้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ²⁹ ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย ³⁰ จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป

เปาโลกล่าวถึงการให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ

³¹ เหตุฉะนั้นจึงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางคืนและกลางวันตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน ³² พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้า และพระคำของพระเจ้าแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้ ³³ ข้าพเจ้าไม่ได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด ³⁴ แล้วท่านทั้งหลายทราบ ว่า มือของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่ร่วมกับข้าพเจ้า ³⁵ ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีความจำเป็น และให้ระลึกถึงพระคำของพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย ซึ่งพระองค์กล่าวว่า ‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’”

เปาโลล่ำลาชุมชนของพระเจ้าชาวเอเฟซัส

³⁶ ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานสวดอ้อนวอนกับคนเหล่านั้น ³⁷ เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จีบท่านตามประเพณี ³⁸ เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

กิจการ 21

เปาโลเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม

¹ ต่อมาเมื่อพวกเรลาเขาเหล่านั้นแล้ว ก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะไซปรัส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา ² เราพบเรือลำหนึ่งที่จะไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป ³ ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็มุ่งหน้าไปข้างขวา แล่นไปยังมณฑลซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นทำที่นั่น ⁴ เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ ไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵ แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราก็กาลาไปสาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยา และบุตรธิดาได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานสวดอ้อนวอนที่ชายหาด ⁶ และคำนับลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็กาลาเรือ และเขาก็กลับไปบ้านของเขา

เปาโลเดินทางมาถึงเมืองซีซารียา ไปพักบ้านของฟิลิป

⁷ ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทรโระ ถึงเมืองทอลเลเมอซิสแล้ว ก็ขึ้นทางทะเล เราจึงคำนวณพวกพี่น้อง และพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน ⁸ ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซารียา เราก็มุ่งเข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศข่าวของพระเจ้าซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็มักอาศัยอยู่กับท่าน ⁹ ฟิลิปมีธิดาเป็นสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

อาการพยากรณ์เกี่ยวกับการที่เปาโลจะถูกจับ

¹⁰ ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส ¹¹ เมื่อเขามาถึงเรา เขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือ และเท้าของตนกล่าวว่า “พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลผู้ถูกมัดและเป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’” ¹² ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ จึงอ้อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ ฝ่ายเปาโลตอบว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงร้องให้ และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็หาไม่ได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย” ¹⁴ เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็มียศพุดและกล่าวว่า “ขอให้ไปเป็นไปตามใจขององค์พระเจ้าผู้เป็นนายเถิด” ¹⁵ ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็มุ่งใจแน่วแน่ ข้าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁶ สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซารียาก็ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมนาสันชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น

เปาโลไปเยี่ยมยากอบ

¹⁷ เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี ¹⁸ ครั้นรุ่งขึ้นเปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหายากอบ และพวกผู้อาวุโสก็อยู่พร้อมกันที่นั่น ¹⁹ เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าโปรดทำในหมู่คนต่างชาติโดยการรับใช้ของท่าน ²⁰ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงยกย่องสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นนาย และกล่าวแก่เปาโลว่า “พี่น้อง พี่เห็นว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจกระตือรือร้นในการถือบัญญัติหรือศีล” ²¹ เขาทั้งหลายได้ยินถึงพี่ว่า พี่ได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวง ที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสุหนัต หรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่า ²² เรื่องนั้นเป็นอย่างใด คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าพี่มาแล้ว”

เปาโลไปชำระตัวที่พระวิหาร

²³ “เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ ²⁴ ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้ไถ่ถอน ศาสนา คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงพี่นั้นเป็นความเท็จ แต่พี่เองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบ และรักษาบัญญัติหรือศีลอยู่ด้วย” ²⁵ แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินไม่ให้เขาถือเช่นนั้น

แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่ รัศคอตาย และไม่ล่วงประเวณี”²⁶ เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึง เข้าไปในพระวิหาร ประกาศวันเพื่อการชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้น ทุกคน”

เปาโลถูกจับในพระวิหาร

27 “ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยง ประชาชน แล้วจับเปาโล²⁸ ร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุก ตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อบัญญัติหรือศีล และต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาว กรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน”²⁹ เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมัส ชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร³⁰ แล้วคนทั้ง เมืองก็ลุกฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสีย ทันที³¹ เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ชื่อนั้นลือไปยังนายพันกองทัพอันว่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวาย ขึ้นทั้งเมือง

นายพันเข้าควบคุมสถานการณ์

32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลาย เห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล³³ นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโล สั่งให้เอาโซ่สองเส้น ล่ามไว้ แล้วถามว่า เจ้าเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง³⁴ บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่า อย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร³⁵ ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย³⁶ ด้วยคนทั้งปวง เหล่านั้นตามไปร้องว่า “จงเอาเขาไปฆ่าเสีย”

เปาโลขออนุญาตนายพันเพื่อแก้คดี

37 เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า “ข้าพเจ้าจะพูด กับท่านสักหน่อยได้หรือ?” นายพันจึงถามว่า “เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ?”³⁸ เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกฆาตกรสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ?”³⁹ แต่เปาโลตอบว่า “ ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสสมณฑลซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย้อม ๆ ข้าพเจ้าขอท่าน อนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย”⁴⁰ ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คน ทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

กิจการ 22

เปาโลแก้คดีว่าท่านเป็นใครมาจากไหน

1 “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้” 2 ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเจียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า 3 “ที่จริง ข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสสมณฑลซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์ กามาลิเอล ตามบัญญัติหรือศีลของบรรพบุรุษของเราโดยถึถ้วนทุกประการ จึงมีใจกระตือรือร้นในการ ประณินับัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ 4 ข้าพเจ้าได้ซ่อมเหงคนทั้งหลายที่ถึอในทางนี้จนถึง ตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง 5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสมาชิกสภาศาสนาอาจเป็นพยาน ให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถึอหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย”

เปาโลเล่าเรื่องการกลับใจของตน

6 “ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมี แสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ 7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดิน และได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าซ่อมเหงเราทำไม’ 8 ข้าพเจ้าจึงตอบว่า ‘ท่านเจ้าข้า ท่านเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูชวาวนาซาเรธซึ่งเจ้าซ่อมเหงนั้น’ 9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้น และตกใจ กลัว แต่เสียงที่พูดกับข้าพเจ้านั้น เขาไม่ได้ยินหรือ 10 ข้าพเจ้าจึงถามว่า ‘ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำ ประการใด’ พระเจ้าผู้เป็นนายจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะ บอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น’ 11 เมื่อข้าพเจ้ามองไม่เห็นอะไรเนื่องจากพระรัศมีอัน แแรงกล้ำนั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้า ก็จงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส 12 มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าตามบัญญัติหรือศีล และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น 13 ได้มาหาข้าพเจ้า และยืนอยู่ใกล้ กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เฮโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด’ ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ ในเวลานั้น 14 ท่านจึงกล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้เลือกพี่ไว้ ประสงค์จะให้พี่รู้จักใจของ พระองค์ ให้พี่เห็นพระองค์ผู้เป็นคณบุญ และให้พี่ได้ยินเสียงของพระองค์’ 15 เพราะว่าพี่จะเป็นพยานฝ่าย พระองค์ให้คนทั้งปวงรู้ถึงเหตุการณ์ซึ่งพี่เห็น และได้ยินนั้น 16 เดียวนี้พี่จะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นทำพิธีมุข น้ำ ด้วยออกพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย ลบล้างความผิดบาปของพี่เถิด”

พระเจ้าทรงใช้เปาโลไปหาคนต่างชาติ

17 “ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม และกำลังอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป 18 และได้เห็นพระองค์พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่า เขาจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา’ 19 ข้าพเจ้าจึงบอกพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นรู้ที่อยู่ว่า

ข้าฯได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุก และเขียนตีตามวัดหรือสุเหร่าทุกแห่ง²⁰ และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเตเฟน พยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าฯได้ยืนอยู่ใกล้ และเห็นชอบในการประหารเขาเสียด้วย และข้าฯเป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่ฆ่าสเตเฟนนั่น²¹ แล้วพระองค์พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ’”

เปาโลกับนายพันชาวโรมัน

²² เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่”²³ เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้อง และถอดเสื้อเอาผงคลีดินช้ดขึ้นไปในอากาศ²⁴ นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องประกาศว่าทำนด้วยเหตุประการใด²⁵ ครั้นเอาเชือกหนังมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า “การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษารับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ?”²⁶ เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า “ท่านจะทำอะไร คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรมนะขอรับ”²⁷ ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า “เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมหรือ? จงบอกเราเถิด” เปาโลจึงตอบว่า “ใช่แล้วขอรับ”²⁸ นายพันจึงตอบว่า “ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมากเลยนะ” เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิดนะขอรับ”²⁹ ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้จากท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่ เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวยิ่งนัก เพราะได้มัดท่านไว้

เปาโลต่อหน้าสภายิว

³⁰ ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกมหาปุโรหิตกับบรรดาสมาชิกสภาศาสนาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

กิจการ 23

เปาโลต่อหน้าสมาชิกสภาศาสนา

¹ ฝ่ายเปาโลจึงเพ่งดูพวกสมาชิกสภาศาสนาแล้วกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อหน้าพระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้”² อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล³ เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า “พระเจ้าจะตบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าฯตามบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าฯ ซึ่งเป็นการผิดบัญญัติหรือ?”⁴ คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นี่จึงถามว่า “เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ?”⁵ เปาโลจึงตอบว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘อย่าพูดหยาบช้าต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย’”

เปาโลพูดให้พวกฟาริสีและสะดูสีแตกแยกกัน

⁶ ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสภาศาสนานั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่ง และพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าทีประชุมว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสี และเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า จะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย” ⁷ เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก ⁸ ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี และทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่ามิเช่นนั้น ⁹ แล้วก็เกิดโกลาหลอ้ออิงขึ้น และพวกคัมภีรจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดอะไร แต่ถ้าวินญาณก็ดี หรือทูตสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย”

เปาโลได้รับการให้กำลังใจจากพระเจ้า

¹⁰ เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะยื้อแย่งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปจับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้น พาเข้าไปไว้ในกรมทหาร ¹¹ ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระเจ้าผู้เป็นนายยืนอยู่กับเปาโลกล่าวว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าจะมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น”

พวกยิวสมทบกันปองร้ายเปาโล

¹² ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปณิธานกันว่า เขาทั้งหลายจะไม่กิน จะไม่ดื่มอะไร จนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย ¹³ คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีมากกว่าสี่สิบคน ¹⁴ คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกมหาปุโรหิตกับพวกผู้อาวุโสกล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าได้ปณิธานตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหาร จนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย ¹⁵ ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาศาสนาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมามาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสีย เมื่อยังไม่ทันจะมาถึง”

หลานชายของเปาโลได้ไปพบนายพัน

¹⁶ แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล ¹⁷ เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า “ขอพาชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ” ¹⁸ เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า “เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ” ¹⁹ นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา” ²⁰ เขาจึงตอบว่า “พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาศาสนาในวันพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะได้สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ²¹ แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปณิธานกันว่า จะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่ง”

สัญญาจากท่าน”²² นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า “อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา”

เปาโลถูกส่งตัวไปให้เฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง

²³ ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา”²⁴ และจงจัดสัตว์ให้เปาโลซึ่งจะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง”

จดหมายของนายพันไปถึงผู้ว่าราชการเมือง

²⁵ แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้²⁶ “เรียน เจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการที่เคารพ ²⁷ พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าเข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม ²⁸ ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาศาสนาของพวกยิว ²⁹ ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้ ³⁰ เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่า พวกยิวมีการฟ้องร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทีเดียวก่อน แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์จาก คลาวดิอุส ลิเซียส”

เปาโลถูกคุมตัวไปไว้ที่ศาลปริโทธเรียม

³¹ ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาตริสตามคำสั่ง ³² ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร ³³ ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง และได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย ³⁴ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่า เปาโลมาจากมณฑลไหน? เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีลีเซีย ³⁵ ท่านจึงกล่าวว่า “เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาลปริโทธเรียมของเฮโรด

กิจการ 24

ทนายความฟ้องร้องเปาโลต่อผู้ว่าราชการเมือง

¹ ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้อาวุโส และทนายความคนหนึ่งชื่อ เทอร์ตุลลัส เขาเหล่านั้นได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง ² ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ตุลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า “ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์ขอรับ การที่พวกเราทั้งหลายมีความสงบสุข ก็เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้ โดยการคุ้มครองของท่าน ³ พวกเรายอมรับทุกประการ ทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นอย่างยิ่ง ⁴ แต่เพื่อไม่ให้ท่านเสียเวลามากไป พวกเราขอความกรุณาให้ท่านโปรดฟังพวกเราสักหน่อยหนึ่ง ⁵ ด้วยพวกเราเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาล ยุ้งพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ

และเป็นตัวการของพวกนาซาเรธนั้น⁶ กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน พวกเราจึงจับเขาไว้ และก็คงจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกเรา⁷ แต่นายพันลีเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา⁸ และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะได้ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่าข้อกล่าวหาของพวกเราจริงหรือไม่?”

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

⁹ ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น¹⁰ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า “เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบมา ท่านเป็นผู้พิพากษาชนชาตินี้หลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ¹¹ ท่านคงจะสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้น ยังไม่เกินสิบสองวัน¹² เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวายเลย ไม่ว่าในพระวิหาร ในวัดหรือสุเหร่าหรือในเมือง¹³ เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้¹⁴ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าข้าพเจ้านมัสการพระเจ้าของบรรพบุรุษในฐานะสาวกของ ‘ทางนั้น’ ซึ่งพวกเขาถือว่าเป็นลัทธินอกกริต ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในบัญญัติหรือศีล และในคัมภีร์ของศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าทั้งหมด¹⁵ ข้าพเจ้ามีความหวังในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังด้วย คือหวังว่าคนทั้งปวงทั้งคนบุญ และคนบาปจะเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁶ ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจวินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้า และต่อมนุษย์¹⁷ ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อนำความช่วยเหลือผู้ยากไร้ มาให้พี่น้องร่วมชาติ และเพื่อถวายเครื่องบูชา¹⁸ คราวนั้นมีพวกยิวบางคนที่มาจากมณฑลเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขาไม่ได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย¹⁹ ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นั่นแล้ว²⁰ หรือขอให้คนเหล่านั้นเองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภาศาสนา²¹ เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า ‘วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย’”

ผู้ว่าราชการเมืองเลื่อนการพิจารณาคดี

²² ฝ่ายเฟลิกส์ ซึ่งคุ้นเคยดีกับเรื่อง “ทางนั้น” จึงสั่งเลื่อนการพิจารณาคดีและกล่าวว่า “เราจะตัดสินคดีของเจ้า เมื่อนายพันลีเซียสมาถึง”²³ เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ผ่อนผันให้มีอิสระบางประการและอนุญาตให้เพื่อนฝูงดูแลช่วยเหลือเขาในสิ่งที่จำเป็น

เปาโลกล่าวแก้คดีต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

²⁴ หลังจากนั้นหลายวัน เฟลิกส์มาพร้อมกับตรูซิลลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นชาวยิว เขาได้เรียกตัวเปาโลมาพบและฟังเปาโลพูดถึงความเชื่อในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอริย์²⁵ ขณะเปาโลบรรยายถึงบาปบุญ การควบคุมตนเอง และการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาถึง เฟลิกส์ก็กลัว และกล่าวว่า “พอแค่นี้ก่อน

เจ้าไปได้ ไร้มีโอกาสเราจะเรียกเจ้ามาอีก” ²⁶ ขณะเดียวกันเฟลิกส์ก็หวังว่าเปาโลจะให้สินบน จึงเรียกตัวท่านมาสนทนاب่อย ๆ ²⁷ แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอรัสสเฟสท์สามารถรับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้รับความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

กิจการ 25

พวกมหาปุโรหิตฟ้องเปาโลต่อผู้ว่าฯคนใหม่

¹ เมื่อเฟสท์สเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ² มหาปุโรหิตกับคนสำคัญ ๆ ในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน ³ ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะชும்คอยฆ่าท่านเสียกลางทาง ⁴ ฝ่ายเฟสท์สจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น ⁵ ท่านจึงว่า “ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด”

ผู้ว่าราชการเมืองคนใหม่พิพากษาคดีของเปาโล

⁶ เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา ⁷ ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ และกล่าวหาเปาโลว่ามีความผิดอุกฉกรรจ์หลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้ ⁸ เปาโลจึงแก้คดีเองว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์”

เปาโลแก้คดีต่อหน้าผู้ว่าราชการเมืองคนใหม่

⁹ ฝ่ายเฟสท์สอยากได้รับความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่นหรือ?” ¹⁰ เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาศาพเจ้าเสียที่นี่ ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว ¹¹ เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่ข้าพเจ้าทำนั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์” ¹² ฝ่ายเฟสท์สเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า “เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ? เจ้าก็ต้องไปเฝ้าซีซาร์”

เฟสท์สรายงานเรื่องเปาโลต่อกษัตริย์อากริปปา

¹³ ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมคานันเฟสท์ยังเมืองซีซารียา ¹⁴ ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นี่หลายวัน เฟสท์สก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกส์ได้ขังทิ้งไว้ ¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกมหาปุโรหิตกับพวกผู้อาวุโสของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา ¹⁶ ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะ

มอบตัวจำเลย ให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหานี้¹⁷ ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่ได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้จำเลยเข้ามา¹⁸ เมื่อพวกโจทก์ยืนขึ้น เขาไม่ได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้นั้น¹⁹ เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่²⁰ เมื่อข้าพเจ้ายังงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานี้อย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่? ²¹ แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ชังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้” ²² อากริปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า “ข้าพเจ้าใคร่จะฟังคนนั้นด้วย” เฟสทัสจึงกล่าวว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา”

เปาโลถวายฎีกาต่อจักรพรรดิซีซาร์

²³ ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยข้าราชการบริพารเป็นที่สง่างามมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพัน และคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายในเมืองนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้เปาโลเข้ามา ²⁴ เฟสทัสจึงกล่าวว่า “ขอเดชะ พระอาญาไม่พ้นเกล้า และขอกราบเรียนท่านทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และที่นี่ด้วย ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ²⁵ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป ²⁶ ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระפקตร์ของพระองค์ ขอเดชะ พระอาญาไม่พ้นเกล้า หวังว่าเมื่อไต่สวนแล้ว ข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง ²⁷ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และไม่ได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง”

กิจการ 26

เปาโลแก้คดีโดยเล่าประวัติความเป็นมาของตน

¹ ฝ่ายกษัตริย์อากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้” เปาโลจึงยืนมือออกกล่าวแก้คดีว่า ² “ขอเดชะพระอาญาไม่พ้นเกล้า ข้าพระบาทถือว่าเป็นโอกาสดีที่ได้แก้คดีต่อพระפקตร์ของฝ่าพระบาทในวันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระบาทนั้น ³ โดยเฉพาะเพราะฝ่าพระบาทมีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียม และปัญหาต่าง ๆ ของพวกยิวอยู่แล้ว เหตุฉะนั้นขอฝ่าพระบาทได้โปรดทบทวนฟังข้าพระบาท ⁴ พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระบาทตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรก ข้าพระบาทได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระบาทในกรุงเยรูซาเล็ม ⁵ เขารู้จักข้าพระบาทแต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระบาทดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี”

เปาโลเล่าถึงความหวังที่จะได้เป็นขึ้นจากตาย

6 “บัดนี้ข้าพระบาทต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังในพระสัญญา ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระบาทนั้น⁷ พวกข้าพระบาทสิบสองตระกูลได้อุตส่าห์ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าทั้งกลางวัน และกลางคืน ด้วยหวังว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญานั้น ขอเดชะพระอาญาไม่พ้นเกล้า เพราะความหวังอันนี้ พวกยิวจึงฟ้องข้าพระบาท⁸ เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้⁹ ข้าพระบาทเคยคิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชวชนาซาเร็ธนั้น¹⁰ สิ่งเหล่านั้นข้าพระบาทได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระบาทรับอำนาจจากพวกมหาปุโรหิตแล้ว ข้าพระบาทได้ขังวิมุตติชนหลายคนไว้ในคุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระบาทก็เห็นดีด้วย¹¹ ข้าพระบาทได้ทำโทษเขาบ่อยๆ ในวัดหรือสุเหร่าทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระบาทโกรธเขายิ่งนัก ข้าพระบาทได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ”

เปาโลเล่าถึงการที่พระเยซูมาปรากฏแก่ท่าน

12 “ดังนั้นเมื่อข้าพระบาทกำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจ และงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกมหาปุโรหิต¹³ ขอเดชะพระอาญาไม่พ้นเกล้า ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระบาทได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระบาทกับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระบาท¹⁴ ครั้นข้าพระบาทกับคนทั้งหลายล้มคว่ำลงที่ดิน ข้าพระบาทได้ยินเสียงพูดกับข้าพระบาทเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถิบประตักก็ยากนัก’¹⁵ ข้าพระบาทถามว่า ‘ท่านเจ้าข้า ท่านเป็นผู้ใด’ ท่านผู้นั้นกล่าวว่า ‘เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง’¹⁶ แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้า เพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้ และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง¹⁷ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้ และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา¹⁸ เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลาย ซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อฟังอาศัยในเรา”

เปาโลเล่าถึงการกลับใจสั่งสอนเรื่องของพระเยซู

19 “ขอเดชะพระอาญาไม่พ้นเกล้า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระบาทจึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น²⁰ แต่ข้าพระบาทได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นมณฑลยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจหันจากความผิดบาป ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจหันจากความผิดบาปแล้ว²¹ เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระบาทที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระบาทเสีย²² เป็นเพราะพระเจ้าได้โปรดช่วยข้าพระบาท ข้าพระบาทจึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้อาวุโส ผู้อ่อนอาวุโส ข้าพระบาทไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดา

ศาสตพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้ากับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น²³ คือว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอล และแก่คนต่างชาติ โดยที่ เป็นผู้แรกที่ เป็นขึ้นจากความตาย”

เฟสท์กล่าวหาว่าเปาโลล่งไป

24 ครั้นเปาโลกำลังพูดแก้คดีอย่างนั้น เฟสท์จึงร้องเสียงดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าล่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้อะไรมากจึงทำให้เจ้าล่งไป”²⁵ แต่เปาโลกล่าวว่า “ท่านเจ้าเมืองขอรับ ผมไม่ล่งเลย แต่ว่าได้ พูดคำแห่งความจริง และคำที่คนปกติจะพูด²⁶ ด้วยว่าฝ่าพระบาททรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระ บาทจึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของฝ่าพระบาท เพราะข้าพระบาทเชื่อแน่ว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดา เหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของฝ่าพระบาท เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับ”

กษัตริย์อากริปาไม่เห็นความผิดของเปาโล

27 “ขอเดชะพระอาญาไม่พ้นเกล้า ฝ่าพระบาทเชื่อพวกศาสตพยากรณ์หรือไม่พะยะค่ะ ข้าพระ บาททราบว่าฝ่าพระบาทเชื่อ”²⁸ กษัตริย์อากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าคิดว่าในเวลาสั้น ๆ เท่านั้นเจ้าก็ จะชักชวนให้เราเป็นเชื่อในพระเจ้าของเจ้าได้หรือ?”²⁹ เปาโลจึงทูลว่า “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระ บาทมีความปรารถนายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระบาท มิใช่ฝ่าพระบาทฝ่ายเดียว แต่คนทั้งปวงที่ พังข้าพระบาทวันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้”³⁰ และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่า ราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น³¹ ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูด ว่า “คนนี้ได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้”³² ฝ่ายกษัตริย์อากริปาจึงตรัสกับเฟส ทส์ว่า “ถ้าคนนี้ได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้”

กิจการ 27

เปาโลเริ่มเดินทางโดยทางเรือจะไปอิตาลี

1 ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคน ไว้กับนายร้อยคนหนึ่ง ชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส² เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจาก เมืองอัตรามิทเทียม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งมณฑลเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออา ริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนีย ซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา³ วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจ เมตตาปราณีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ

เปาโลเดินทางโดยทางเรือมาถึงเมืองลาเซีย

4 ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลดคมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม⁵ เมื่อ แล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงมณฑลซีลีเซียกับมณฑลปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ในมณฑลลิเซีย⁶ ที่เมืองนั้น

นายร้อยได้พบเรือลำหนึ่ง มาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น⁷ เราเล่นไปช้า ๆ หลายวันและได้มาถึงเมืองคินัสโดยยาก เมื่อเล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงเล่นไปทางด้านปอดลมของเกาะคริตตรงเมืองสัลโมเน⁸ เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น

เปาโลเตือนนายร้อยแต่เขาไม่เชื่อท่าน

⁹ ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลถือศีลอดผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย¹⁰ ว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะเล่นไปคราวนี้จะมียุทธภัยและเสียหายมาก ไม่ใช่แต่ของบรรพบุรุษกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย”¹¹ แต่นายร้อยเชื่อกับตันและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น¹² และเพราะว่าท่างามนั้นไม่เหมาะสมที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้จะไปให้ถึงเมืองฟีนิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะคริต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้¹³ เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบา ๆ เขาก็คิดว่าสมความปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะคริต¹⁴ แต่เล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยุระกิโล

เรือกำปั่นถูกพายุ และต้านลมไม่ไหว

¹⁵ ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม¹⁶ เมื่อเล่นไปทางด้านปอดลมของเกาะเล็ก ๆ แห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก¹⁷ เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็ก็นำเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม¹⁸ ครั้นรุ่งขึ้นเราก็ก็นอนของบรรพบุรุษทั้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่¹⁹ พอถึงวันที่สาม เราก็ก็นำเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง²⁰ และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ลึ้มละลายไป

เปาโลเตือนคนเหล่านั้นว่าจะรอดชีวิตทุกคน

²¹ ครั้นเขาได้อออาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้า และไม่ควรออกจากเกาะคริตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้ และไม่เสียสิ่งของ”²² บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดี ๆ ไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีใครเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น²³ เพราะว่าเมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติรับใช้นั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า²⁴ ทูตนั้นกล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เจ้าจะต้องเข้าเผ่าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่เจ้า’²⁵ เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดี ๆ ไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราองค์ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น²⁶ แต่ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง”²⁷ จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็ก็นอนอยู่ตามปกติในทะเลเอเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาใกล้แผ่นดินแล้ว

เปาโลเตือนให้คนเหล่านั้นอยู่ในกำปั่น

28 ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร 29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า 30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่น และได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำทีว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ 31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย” 32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป 33 เมื่อจวนรุ่งเช้า เปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหาร และกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือ และอดอาหารไม่ได้รับประทานอะไรเลย 34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว”

เปาโลร่วมรับประทานอาหารกับคนเหล่านั้น

35 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน 36 คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย 37 เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน 38 เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น 39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาดจึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น 40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แกะเชือกที่มัดทางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง

เปาโลรอดตายจากที่เรือกำปั่นแตก

41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรื่อนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น 42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ 43 แต่นายร้อยปรารภนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วส่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายน้ำไปหาฝั่งก่อน 44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

กิจการ 28

เปาโลถูกขังที่เกาะมอลต้า

1 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขารู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา 2 ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว 3 เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมา เพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ 4 เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือ

ของเปาโล จึงพูดกันว่า “คนนี่คงเป็นฆาตรกรแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว เทพเจ้าก็ยังไม่ยอมให้รอดตายไปได้”⁵ แต่เปาโลได้สะบัดมือให้ตุกกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่

เปาโลได้รับการต้อนรับจากเจ้าแห่งเกาะ

⁶ ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานไม่ได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาก็กลับถือว่าท่านเป็นเทพเจ้า ⁷ เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปุลลิส มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน ⁸ ต่อมาบิดาของปุลลิสนั้นนอนป่วยอยู่เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่าน อธิษฐานแล้วปรกมือบนท่านรักษาให้หาย ⁹ ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่น ๆ ที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่าง ๆ ก็มาหา และเขาก็หายด้วย ¹⁰ เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของที่เรากำลังต้องการมาใส่เรือ

เปาโลเดินทางโดยทางเรือต่อไปถึงกรุงโรม

¹¹ ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย และค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแพด ชื่อแคสเตอร์และพอลลักซ์ เป็นเครื่องหมาย ¹² พวกเราแะที่เมืองไซราคิวส์ จอดอยู่ที่นั่นสามวัน ¹³ เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรย์อุม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองโปทิโอลี ¹⁴ เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม

เปาโลได้รับการต้อนรับจากพี่น้องที่กรุงโรม

¹⁵ ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอัส และที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้า และมีกำลังใจดีขึ้น ¹⁶ ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้

เปาโลได้เชิญพวกยิวอาวุโสมาประชุมกัน

¹⁷ ต่อมาครั้นล่องไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้อาวุโสในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม ¹⁸ ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย ¹⁹ แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า ²⁰ เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล”

พวกผู้อาวุโสชาวยิวฟังการรายงานของเปาโล

21 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า “พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหา มีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่” 22 แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบว่ พวกที่ถือลัทธินี้ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง” 23 เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาซึ่งที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อฟังอาศัยในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากบัญญัติหรือศีลของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสตาศาพยากรณ์ 24 คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ 25 และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า “พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์พุดกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสตาศาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าถูกต้องดีแล้ว” 26 ว่า “จงไปหาชนชาตินี้ และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต” 27 เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขมาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย”

เปาโลได้พักอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าครบสองปี

28 “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความหลุดพ้นของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย” 29 เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่ 30 เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน 31 ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวางได้เลย